DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 kwietnia | Nr. 11. | Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1,20, z przesyłką zwyczajną zł 1,45, poleconą zł 1,75. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

333.

USTAWA

z dnia 4 kwietnia 1936 r.

o dodatkowych kredytach na 1934/35 r.

Art. 1. (1) Kredyty ustalone w grupie A. Administracja budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. na okres od 1 kwietnia 1934 do 31 marca 1935 (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 219) i podwyższone ustawami z dnia 20 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 3, poz. 17) oraz z dnia 4 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28), podwyższa się o dalszą kwotę 30.494.688 zł, zgodnie z zestawieniami, załączonemi do ustawy niniejszej.

(2) Ogólną kwotę wydatków państwowych, ustaloną w art. 3 ust. 1 ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 219) w kwocie 2.184.552.590 zł podwyższa się o kwotę 24.384.167 zł do kwoty 2.208.936.757 zł.

(3) Pozostała kwota 6.110.521 zł nie powoduje zwiększenia ogólnej sumy wydatków państwowych, ustalonych w ust. (2) na okres od 1 kwietnia 1934 do 31 marca 1935.

Art. 2. Na pokrycie wydatków, ustalonych w art. 1 ust. (2), służą źródła pokrycia, przewidziane w art. 3 ust. 2 ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 219).

Art. 3. W planach finansowo - gospodarczych przedsiębiorstw i funduszów państwowych na r. 1934/35, a gdy chodzi o przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe" w planie finansowym tego przedsiębiorstwa na r. 1935, wprowadza się, stosownie do załączonych do ustawy niniejszej zestawień, zmiany następujące:

a) w cz. 11 Ministerstwo Komunikacji, w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe" zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa o kwotę 428.230 zł;

b) w cz. 15 Ministerstwo Poczt i Telegrafów, w przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" podwyższa się wpływy zwyczajne o kwotę 13.941.244 zł, podwyższa się rozchody zwyczajne o kwotę 7.048.230 oraz zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa o kwotę 6.893.014 zł;

c) w cz. 12 Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w dz. 9 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej" podwyższa się rozchody oraz zwiększa dopłatę ze Skarbu Państwa o kwotę 50.000 zł.

Art. 4. Przewidziana w szczegółowym planie finansowo - gospodarczym przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" w dz. 2, rozdz. 8, § 1 „Emerytury i Zaopatrzenia" kwota 6.620.000 zł służy na pokrycie wypłaconych z zapasów kasowych Skarbu Państwa w latach 1931/32 i 1932/33 zaopatrzeń emerytalnych pracownikom tegoż przedsiębiorstwa.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do objęcia zamknięciem rachunków państwowych za okres od 1 kwietnia 1934 do 31 marca 1935 wydatków państwowych, dokonanych z zapasów kasowych w okresach, poprzedzających rok budżetowy 1934/35, w łącznej sumie 16.554.297 zł, a wyszczególnionych w zestawieniu, stanowiącem załącznik do niniejszego artykułu.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1936 r. Nr. 27, poz. 214).

Wyciąg z załącznika do art. 1—3 ustawy z dnia 4 kwietnia 1936 r. (poz. 333).

ZESTAWIENIE WEDLE GRUP I CZĘŚCI ZMIAN BUDŻETU NA 1934/35 R.

Część	NAZWA CZĘŚCI	DOCHODY Zwyczajne	DOCHODY Nadzwycz.	DOCHODY Razem	WYDATKI Zwyczajne	WYDATKI Nadzwycz.	WYDATKI Razem
		zwiększa się o złotych					
	A. Administracja:						
7	Min. Spraw Wewnętrznych	—	—	—	9.985.302	—	9.985.302
8	Min. Skarbu	—	—	—	5.827.257	—	5.827.257
9	Min. Sprawiedliwości	—	—	—	46.715	—	46.715
10	Min. Przemysłu i Handlu	—	—	—	4.759	—	4.759
11	Min. Komunikacji	—	—	—	13.580	—	13.580
12	Min. Rolnictwa i Reform Rolnych	—	—	—	6.150	—	6.150
13	Min. Wyznań Rel. i Oświecenia Publ.	—	—	—	40.137	—	40.137
14	Min. Opieki Społecznej	—	—	—	356.314	—	356.314
18	Długi Państwowe	—	—	—	14.214.474	—	14.214.474
	Razem A. Administracja	—	—	—	30.494.688	—	30.494.688
		Wpłata do Skarbu			Dopłata ze Skarbu		
	B. Przedsiębiorstwa i Zakłady:						
11	Min. Komunikacji: Polskie Koleje Państwowe	428.230	—	428.230	—	—	—
15	Min. Poczt i Telegrafów: Polska Poczta, Telegraf i Telefon	6.893.014	—	6.893.014	—	—	—
	Razem B. Przedsiębiorstwa i Zakłady	7.321.244	—	7.321.244	—	—	—
	D. Fundusze:						
12	Min. Rolnictwa i Reform Rolnych: Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej	—	—	—	50.000	—	50.000
	Razem D. Fundusze	—	—	—	50.000	—	50.000
	Ogółem: A + B + D:	7.321.244	—	7.321.244	30.544.688	—	30.544.688

A. Administracja.

Część 8. Ministerstwo Skarbu.

ZESTAWIENIE OGÓLNE.

Dział	WYDATKI	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		złotych		
	Suma ogólna	**5.827.257**	—	**5.827.257**
1	Zarząd centralny	6.130	—	6.130
2	Władze i urzędy skarbowe	31.398	—	31 398
4	Straż Graniczna	1.631		1.631
5	Ogólny zarząd skarbowy	5.788.098	—	5 788.098

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI	złotych
1		**Zarząd centralny**	**6.130**
	6	Wydatki biurowe	6.130
2		**Władze i urzędy skarbowe**	**31.398**
	6	Wydatki biurowe	31.398
4		**Straż Graniczna**	**1.631**
	6	Wydatki biurowe	1.631
5		**Ogólny zarząd skarbowy**	**5.788.098**
	11	Różne wydatki	5.788.098

A. Administracja.

Część 18. Długi Państwowe.

OGÓLNE ZESTAWIENIE.

Dział	WYDATKI	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		złotych		
	Suma ogólna	**14.214.474**	—	**14.214.474**
1	Długi Państwowe	14.214.474	—	14.214.474

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Rozdział	Paragraf	WYDATKI	złotych
1			**Długi Państwowe**	**14.214 474**
	1		Długi wewnętrzne	14.214.474
		1	Spłata odsetek	14.214.474

Wyciąg z załącznika do art. 5 ustawy z dnia 4 kwietnia 1936 r. (poz. 333)

WYKAZ WYDATKÓW PAŃSTWOWYCH, DOKONANYCH Z ZAPASÓW KASOWYCH W OKRESIE POPRZEDZAJĄCYM ROK BUDŻETOWY 1934/35, KTÓRE MAJĄ BYĆ OBJĘTE ZAMKNIĘCIEM RACHUNKOWEM ZA 1934/35 R.

Część	Dział	Rozdział	Paragraf	WYDATKI	Złotych
				A. Administracja:	
8				**Ministerstwo Skarbu**	
	5			Ogólny zarząd skarbowy	
			11	Różne wydatki	3.477.674
			28	Dopłata na rzecz państwowych instytucyj finansowych w związku z kosztami konwers. pożycz.	5.000.303
18				**Długi Państwowe**	
	1			Długi Państwowe	
		1		Długi wewnętrzne	
			2	Spłata odsetek	5.725.575
				Razem A. Administracja	**14.203.552**

334.

USTAWA

z dnia 9 kwietnia 1936 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1935/36.

Art. 1. (1) Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 do 31 marca 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121) i uzupełnione ustawą z dnia 4 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 29), zwiększa się o kwotę 80.517.370 zł, a zmniejsza się o kwotę 12.965.973 zł, zgodnie z zestawieniami, załączonemi do ustawy niniejszej.

(2) Ogólną kwotę wydatków państwowych, ustaloną w art. 1 ustawy skarbowej z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 do 31 marca 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121) w kwocie 2.168.378.160 zł zwiększa się o kwotę 67.551.397 zł, do wysokości 2.235.929.557 zł.

Art. 2. Na pokrycie ustalonej w art. 1 ust. (2) kwoty 67.551.397 zł, zwiększającej ogólną kwotę wydatków państwowych w r. 1935/36, służą dochody, oparte na nowych tytułach prawnych, dodatkowa wpłata do Skarbu przedsiębiorstwa „Lasy Państwowe" ponad wpłatę, przewidzianą w budżecie na rok 1935/36 oraz zwiększone wpływy z istniejących źródeł dochodowych.

Art. 3. (1) Zwiększone kredyty, ustalone w załączonych do ustawy niniejszej zestawieniach, są ważne do dnia 31 marca 1936 r. Po tym terminie mogą być one użyte — z wyjątkiem kredytów na płace — w ciągu najpóźniej trzech miesięcy pod warunkami, ustalonemi przez Ministra Skarbu.

(2) Przepis ust. (1) ma zastosowanie również do kredytu, ustalonego w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 do 31 marca 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121) w wydatkach nadzwyczajnych w części 8, w dziale 5 § 17 „Pomoc przy zawieraniu układów konwersyjnych wierzytelności rolniczych oraz dopłaty w związku z kosztami konwersji pożyczek".

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1935 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1936 r. Nr. 27, poz. 215).

Wyciąg z załącznika do ustawy z dnia 9 kwietnia 1936 r. (poz. 334).

ZESTAWIENIE
ZMIAN BUDŻETU NA 1935/36 R. WEDŁUG GRUP I CZĘŚCI.

	C Z Ę Ś Ć	W Y D A T K I					
		zwyczajne	nad-zwyczajne	razem	zwyczajne	nad-zwyczajne	razem
		z m n i e j s z a s i ę			z w i ę k s z a s i ę		
		o z ł o t y c h					
	A. Administracja.						
1	Prezydent Rzeczypospolitej	30.000	—	30.000	—	—	—
2a	Sejm	960.000	—	960.000	—	—	—
4	Prezydjum Rady Ministrów	11.500	—	11.500	—	—	—
5	Ministerstwo Spraw Zagranicznych . .	250.000	—	250.000	—	—	—
7	„ Spraw Wewnętrznych . .	789.000	—	789.000	3.288.000	—	3.288.000
8	„ Skarbu	—	—	—	8.161.300	1.000.000	9.161.300
9	„ Sprawiedliwości . . .	277.000	3.000	280.000	—	—	—
10	„ Przemysłu i Handlu . .	3.768.969	168.500	3.937.469	11.500	465.829	477.329
11	„ Komunikacji	611.000	1.177.000	1.788.000	648.000	—	648.000
12	„ Rolnictwa i Reform Rolnych	263.800	20.000	283.800	718.800	—	718.800
13	„ Wyznań Rel. i Ośw. Publ. .	3.000.000	—	3.000.000	3.000.000	—	3.000.000
14	„ Opieki Społecznej . . .	798.204	—	798.204	3.252.202	—	3.252.202
15	„ Poczt i Telegrafów . .	38.000	—	38.000	150.000	—	150.000
16	Emerytury i zaopatrzenia	—	—	—	19.400.800	—	19.400.800
17	Renty inwalidzkie i pensje	—	—	—	2.500.000	—	2.500.000
18	Długi państwowe	800.000	—	800.000	31.742.195	—	31.742.195
	Razem A. Administracja	11.597.473	1.368.500	12.965.973	72.872.797	1.465.829	74.338.626
					Dopłata ze Skarbu		
	D. Fundusze.						
11	Ministerstwo Komunikacji						
	Państwowy Fundusz Drogowy . . .	—	—	—	1.678.744	—	1.678.744
14	Ministerstwo Opieki Społecznej . . .						
	Fundusz Pracy	—	—	—	4.500.000	—	4.500.000
	Razem D. Fundusze	—	—	—	6.178.744	—	6.178.744
	Ogółem A + D	11.597.473	1.368.500	12.965.973	79.051.541	1.465.829	80.517.370

A. Administracja.

Część 8. Ministerstwo Skarbu.

ZESTAWIENIE OGÓLNE ZMIAN BUDŻETU.

Dział	WYDATKI zwiększa się	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		o złotych		
	Suma ogólna	8.161.300	1.000.000	9.161.300
1	**Zarząd centralny**	**374.000**	—	**374.000**
2	**Władze i urzędy skarbowe**	**3.818.000**	—	**3.818.000**
3	**Władze i urzędy celne**	**555.300**	—	**555.300**
4	**Straż Graniczna**	**365.000**	—	**365.000**
5	**Ogólny zarząd skarbowy**	**2 896.000**	**1.000.000**	**3.896.000**
8	**Prokuratorja Generalna**	**120.000**	—	**120.000**
9	**Urząd Długów Państwa**	**33.000**	—	**33.000**

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY ZMIAN BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
1		**Zarząd centralny**	**374.000**
	1	Płace	360.000
	2	Różne świadczenia osobowe	14.000
2		**Władze i urzędy skarbowe**	**3.818 000**
	1	Płace	2.920.000
	2	Różne świadczenia osobowe	450.000
	3	Podróże służbowe i przesiedlenia	200.000
	6	Wydatki biurowe	233.000
	10	Komisje podatkowe, biegli, świadkowie i informatorzy	15.000
3		**Władze i urzędy celne**	**555.300**
	1	Płace	510.000
	2	Różne świadczenia osobowe	45.300

(d. ciąg)

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
4		**Straż Graniczna**	**365.000**
	1	Płace	365.000
5		**Ogólny zarząd skarbowy**	**2.896.000**
	11	Różne wydatki	2.696.000
	14	Koszt bicia bilonu	200.000
8		**Prokuratorja Generalna**	**120.000**
	1	Płace	120.000
9		**Urząd Długów Państwa**	**33.000**
	1	Płace	33.000

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY ZMIAN BUDŻETU NADZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
5		**Ogólny zarząd skarbowy**	**1.000.000**
	18	Fundusz zaliczek na uposażenie funkcjonarjuszów państwowych (Rachunek oddłużeniowy)	1.000.000

A. Administracja.

Część 16. Emerytury i zaopatrzenia.

ZESTAWIENIE OGÓLNE ZMIAN BUDŻETU.

Dział	WYDATKI zwiększa się	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		o złotych		
	Suma ogólna	19.400.800	—	19.400.800
1	Emerytury	19.400.800	—	19.400.800

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY ZMIAN BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
1		**Emerytury**	**19.400.800**
	1	Emerytury cywilne	14.200.000
	2	Emerytury wojskowe	5.200.800

A. Administracja.

Część 17. Renty inwalidzkie i pensje.

ZESTAWIENIE OGÓLNE ZMIAN BUDŻETU.

Dział	WYDATKI zwiększa się	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		o złotych		
	Suma ogólna	2.500.000	—	2.500.000
1	Renty inwalidzkie	2.500.000	—	2.500.000

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY ZMIAN BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
1		**Renty inwalidzkie**	**2.500.000**
	1	Renty inwalidów wojennych	2.500.000

A. Administracja.

Część 18. Długi państwowe.

ZESTAWIENIE OGÓLNE ZMIAN BUDŻETU.

Dział	WYDATKI zmniejsza się	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		o złotych		
	Suma ogólna	800.000	—	800.000
3	Wypłaty z tytułu udzielonej poręki państwowej	800.000	—	800.000

Dział	WYDATKI zwiększa się	zwyczajne	nadzwyczajne	razem
		o złotych		
	Suma ogólna	31.742.195	—	31.742.195
1	Długi wewnętrzne	19.750.000	—	19.750.000
2	Długi zagraniczne	11.992.195	—	11.992.195

PRELIMINARZ SZCZEGÓŁOWY ZMIAN BUDŻETU ZWYCZAJNEGO.

Dział	Paragraf	WYDATKI zmniejsza się	o złotych
3		**Wypłata z tytułu udzielonej poręki państwowej**	**800.000**
	1	Spłata kapitału	800.000

Dział	Paragraf	WYDATKI zwiększa się	o złotych
1		**Długi wewnętrzne**	**19.750.000**
	1	Spłata kapitału	650.000
	2	Spłata odsetek	19.100.000
2		**Długi zagraniczne**	**11.992.195**
	1	Spłata kapitału	4.330.500
	2	Spłata odsetek	7.661.695

335.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 kwietnia 1936 r.

o Funduszu Obrony Narodowej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1. Dla zasilenia środków, przeznaczonych na cele obrony Państwa, tworzy się Fundusz Obrony Narodowej.

Art. 2. Fundusz Obrony Narodowej tworzą:

1) wpływy uzyskane ze sprzedaży nieruchomości i ruchomości, stanowiących własność Skarbu Państwa, a pozostających pod zarządem wojska;
2) wpływy, które na podstawie szczególnych przepisów ustawowych przekazywane będą na rzecz Funduszu Obrony Narodowej;
3) dary i zapisy na rzecz Funduszu Obrony Narodowej.

Art. 3. Plan użycia Funduszu Obrony Narodowej ustala Minister Spraw Wojskowych.

Art. 4. (1) Funduszem Obrony Narodowej zarządza Minister Spraw Wojskowych.

(2) Sposób administrowania Funduszem oraz zasady rachunkowości i sprawozdawczości określi Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz innymi interesowanymi ministrami.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1936 r. Nr. 28, poz. 225).

336.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 kwietnia 1936 r.

w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 30 marca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 186) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Środkami płatniczemi w rozumieniu dekretu niniejszego są pieniądze (monety, banknoty oraz wszelkie znaki pieniężne papierowe), tudzież weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy. Pieniądze, nie mające w kraju obiegu ustawowego (pieniądze zagraniczne), oraz weksle, czeki, asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy, opiewające na waluty zagraniczne i płatne zagranicą (dewizy), stanowią środki płatnicze zagraniczne.

(2) Przez wyrażenie „handel zagranicznemi środkami płatniczemi" rozumie się zawieranie lub wykonywanie umów kupna-sprzedaży, zamiany, pożyczki, przelewu oraz zastawu, których przedmiotem są zagraniczne środki płatnicze.

(3) Cudzoziemcem w rozumieniu dekretu niniejszego jest osoba fizyczna lub prawna, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą, nie wyłączając zagranicznych oddziałów (filij, agentur, przedstawicielstw) przedsiębiorstw i instytucyj krajowych.

(4) Jako osoby, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, uważa się również położone na terytorjum Polski przedsiębiorstwa i zakłady przemysłowe, handlowe i t. p., których zarządy lub właściciele mają miejsce zamieszkania lub siedzibę zagranicą, oraz znajdujące się w Polsce oddziały (filje, agentury, przedstawicielstwa) przedsiębiorstw i instytucyj zagranicznych.

(5) Przepisy dekretu niniejszego oraz wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych stosuje się do obszaru W. M. Gdańska analogicznie jak do terytorjum zagranicznego.

Art. 2. Wszelkie zakazy i ograniczenia, zawarte w dekrecie niniejszym oraz w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych, nie mają zastosowania do Banku Polskiego.

Art. 3. (1) Jako organ wykonywający przepisy dekretu niniejszego w zakresie, ustalonym w rozporządzeniach wykonawczych, powołaną zostaje Komisja Dewizowa. Liczbę członków Komisji Dewizowej oraz sposób ich powoływania określi rozporządzenie wykonawcze z tem, że przewodniczącego Komisji mianuje Minister Skarbu.

(2) Komisja Dewizowa w ramach swych uprawnień decyduje na podstawie swobodnego uznania bez obowiązku podania powodów. Orzeczenia i decyzje tej Komisji mogą być bądź to ogólne, bądź dotyczące poszczególnych spraw.

(3) Komisja Dewizowa jest uprawniona do pobierania opłat manipulacyjnych od poszczególnych swoich czynności urzędowych w oznaczonej przez siebie wysokości.

(4) Podania i zgłoszenia, wnoszone do Komisji Dewizowej, oraz udzielane przez nią zezwolenia, jak również wszelka z tą Komisją korespondencja, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 4. Jeżeli w dekrecie niniejszym lub w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych jest mowa o zezwoleniu, rozumieć należy, — o ile z brzmienia lub treści danego przepisu inaczej nie wynika, — zezwolenie Komisji Dewizowej.

Art. 5. (1) Handel zagranicznemi środkami płatniczemi, o ile jedną ze stron, zawierających umowę, nie jest Bank Polski lub przedsiębiorstwo bankowe, które uzyskało od Ministra Skarbu odpowiednie uprawnienia (uprawnienia dewizowe), — jest zabroniony.

(2) Minister Skarbu ustala warunki i zakres udzielanych uprawnień dewizowych i może je na podstawie swobodnego uznania, bez obowiązku podania powodów, ograniczyć, zawiesić lub cofnąć.

(3) Listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi, oraz jej zmiany ogłasza Minister Skarbu w dziale urzędowym „Monitora Polskiego".

Art. 6. (1) Handel złotem, przywóz jego z zagranicy oraz wywóz złota zagranicę są bez zezwolenia zabronione. Przez handel złotem rozumie się zawieranie lub wykonywanie umów kupna-sprzedaży, zamiany, pożyczki, przelewu oraz zastawu, których przedmiotem jest złoto.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego ma zastosowanie do złota w monetach, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy (art. 1) jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego, tudzież w sztabach, w postaci odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci.

Art. 7. Nabywanie zagranicznych papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów, sprowadzanie tych walorów z zagranicy, jak również nabywanie od cudzoziemców oraz sprowadzanie z zagranicy polskich papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takichże papierów — jest bez zezwolenia zabronione.

Art. 8. (1) Przekazywanie, wysyłanie i wywóz zagranicę środków płatniczych bez względu na walutę, na jaką one opiewają, są bez zezwolenia zabronione.

(2) Stawianie do dyspozycji cudzoziemców wszelkich środków płatniczych, uskutecznianie przekazów, przelewów i wpłat, bez względu na ich formę i walutę, na rachunki cudzoziemców, prowadzone w krajowych przedsiębiorstwach bankowych, oraz uskutecznianie jakichkolwiek wypłat w kraju z polecenia cudzoziemców — są bez zezwolenia zabronione.

(3) Wysyłanie i wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych — są bez zezwolenia zabronione.

(4) Z zachowaniem przepisów ust. (1) i (3) artykułu niniejszego wysyłanie zagranicę pocztą środków płatniczych, książeczek oszczędnościowych, wszelkich papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od takich papierów może odbywać się wyłącznie w listach lub paczkach wartościowych oraz w listach poleconych, nadawanych na pocztę w stanie otwartym.

Art. 9. (1) Udzielanie kredytu cudzoziemcom lub poręki za spłatę takich kredytów przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, jest bez zezwolenia zabronione.

(2) Uzyskanie kredytu od cudzoziemca oraz udzielenie poręki za spłatę takiego kredytu przez osobę fizyczną lub prawną, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, wymaga zgłoszenia w Banku Polskim.

(3) Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy kredytów, udzielanych nabywcom przez sprzedawców w postaci towaru (t. zw. „kredyty towarowe").

Art. 10. (1) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane zgłosić do Banku Polskiego i zaofiarować temuż Bankowi lub uprawnionym przedsiębiorstwom bankowym (art. 5) do skupu należności od zagranicy z wszelkich tytułów, w szczególności za sprzedane zagranicę towary, za papiery procentowe i dywidendowe oraz kupony od takich papierów, tudzież za wszelkiego rodzaju wobec zagranicy świadczenia i usługi.

(2) Ustanowiony w ustępie poprzedzającym obowiązek poczytuje się za istniejący w takim zakresie i w odniesieniu do tych kategoryj osób oraz należności, jak to określać będą rozporządzenia wykonawcze.

Art. 11. Każde przedsiębiorstwo bankowe i instytucja kredytowa, nie wyłączając przedsiębiorstw i instytucyj spółdzielczych, oraz te przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, które prowadzą z zagranicą interesy handlowe albo swoją działalnością poważnie oddziaływują na obrót pieniężny z zagranicą, — mogą być poddawane nadzorowi specjalnych komisarzy rządowych, wyznaczanych przez Ministra Skarbu na koszt danego przedsiębiorstwa lub instytucji.

Art. 12. (1) We wszystkich przypadkach, w których spełnienie świadczenia pieniężnego wymaga ze-

zwolenia stosownie do przepisów dekretu niniejszego lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, dłużnikowi służy prawo na żądanie wierzyciela wpłacenia równowartości takiego świadczenia w walucie krajowej do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(2) Zasądzone oraz wyegzekwowane od dłużnika po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego świadczenia, wymagające zezwolenia w myśl tego dekretu lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych, winny być na wniosek wierzyciela przez dłużnika lub organy egzekucyjne w równowartości tych świadczeń w walucie krajowej wpłacone do Banku Polskiego lub do banku, posiadającego odpowiednie uprawnienia dewizowe, na rachunek wierzyciela.

(3) Warunki dysponowania przez wierzyciela sumami, wpłaconemi na jego rachunek na zasadzie artykułu niniejszego, ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 13. (1) Dla wszelkich obrotów i rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych obowiązują kursy banknotów zagranicznych lub dewiz, notowane w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie (dla pieniędzy zagranicznych — kursy, podawane w rubryce ceduły „Bilety bankowe", dla dewiz zaś — kursy w rubryce „Czeki i wpłaty"). W razie braku notowań w cedule urzędowej wymienionej giełdy, obowiązuje kurs zagranicznych środków płatniczych, ustalany oraz ogłaszany przez Bank Polski w dziale urzędowym „Monitora Polskiego".

(2) Zanotowane w cedule giełdowej kursy dewiz są obowiązujące również dla banknotów zagranicznych, nie mających w danym dniu notowania giełdowego lub kursu, ogłoszonego przez Bank Polski.

(3) Do obrotów i rozrachunków w zagranicznych środkach płatniczych, których kursy nie są ogłoszone ani w urzędowej cedule giełdowej, ani przez Bank Polski, mogą być stosowane odnośne kursy zagraniczne.

Art. 14. Poza kursami, notowanemi w cedule urzędowej Giełdy Pieniężnej w Warszawie oraz ustalanemi i ogłaszanemi przez Bank Polski na zasadzie art. 13, ogłaszanie innych kursów krajowych lub zagranicznych, określających stosunek zagranicznych środków płatniczych lub złota do złotego, jest zakazane. Zakaz ten nie stosuje się jednakże do Banku Polskiego, któremu wolno ogłaszać również kursy zagraniczne złotego, oraz nie dotyczy ustalania i ogłaszania stosunku zagranicznych środków płatniczych lub złota do złotego przez właściwe władze państwowe w przypadkach ustawowo przewidzianych.

Art. 15. Minister Skarbu władny jest w drodze rozporządzeń, pod warunkami przez siebie ustalanemi, zezwalać na wykonywanie czynności, dekretem niniejszym zakazanych lub ograniczonych, oraz zwalniać od ustanowionych w tym dekrecie obowiązków.

Art. 16. (1) Winni przekroczenia przepisów, zawartych w art. 5 ust. (1), art. 6, 7, 8 i 12 oraz rozporządzeń, wydanych w wykonaniu tych artykułów, jak również winni umyślnego złożenia nieprawdziwych danych lub przedstawienia fałszywych dowodów w celu uzyskania pozwolenia na zakup i wywóz zagranicę środków płatniczych lub osiągnięcia korzyści z tych czynności, ulegają karze więzienia do lat 5-ciu i grzywny do 200.000 złotych.

(2) Jeżeli sprawca działa nieumyślnie i bez chęci zysku, ulega karze aresztu do 2 miesięcy oraz grzywny nieprzekraczającej 10.000 złotych; w razie ustalenia przez sąd okoliczności, stanowiących podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary, może być ona ograniczona tylko do grzywny.

(3) Jeżeli czynności, stanowiące przestępstwo, uprawiane są zawodowo, to nie może być wymierzona kara niższa niż 3 lata więzienia i 100.000 złotych grzywny, przyczem grzywna może być nadto w tym przypadku zwiększona do potrójnej wysokości sumy, stanowiącej przedmiot przestępstwa, lub wartości innego przedmiotu przestępstwa.

(4) Przy nieuprawnionym wywozie zagranicę złota, zagranicznych i krajowych środków płatniczych oraz innych walorów (przemytnictwa) może być grzywna zwiększona do wysokości potrójnej wartości wywożonych przedmiotów, chociażby przestępstwo nie było popełnione zawodowo.

(5) Przy przestępstwach, przewidzianych w ust. (1), (3) i (4), winien być ponadto wyrokiem sądowym orzeczony przepadek będących przedmiotem przestępstwa sum pieniężnych w gotowiźnie, złota oraz papierów wartościowych, bez względu na to, czyją stanowią własność. Poza gotowizną, inne środki płatnicze (art. 1), przepadkowi nie ulegają.

(6) Za winnego przestępstwa, popełnionego przez przedsiębiorstwo bankowe lub instytucję kredytową, jak również przez jakiekolwiek przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe, uważa się zarówno bezpośrednich wykonawców czynności, stanowiącej przestępstwo, jak i wszystkich tych przełożonych, którzy wydali polecenie wykonania takiej czynności lub wykonaną już czynność taką akceptowali. Kierownicy wyżej wymienionych przedsiębiorstw lub instytucyj, o ile nie wiedzieli o wykonaniu stanowiącej przestępstwo czynności przez kierowane przez nich przedsiębiorstwa lub instytucje, uważani są za winnych niedozoru i ulegają karze w najwyższym wymiarze, przewidzianym w ust. (2).

Art. 17. Winni ogłoszenia kursów krajowych lub zagranicznych, których ogłaszanie jest zabronione przepisami art. 14, oraz winni przekroczenia przepisów art. 9 i 10 oraz rozporządzeń, wydanych w wykonaniu tych artykułów, ulegają karze aresztu do 1 roku i grzywny do 100.000 złotych. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, stosuje się kary, przewidziane w art. 16 ust. (2).

Art. 18. Winni zawierania tranzakcyj i dokonywania rozrachunków po kursie wyższym od obowiązującego w myśl art. 13 ulegają karom, przewidzianym w art. 16.

Art. 19. Osoby, skazane na karę, przewidzianą w art. 16 ust. (1), (3) i (4) oraz w art. 18, można wyrokiem sądowym pozbawić na przeciąg czasu do lat 5 prawa prowadzenia handlu lub zarządzania przedsiębiorstwem handlowem, lub zajmowania się pośrednictwem handlowem.

Art. 20. Przestępstwa, wymienione w art. 16—18, należą do właściwości sądów okręgowych.

Art. 21. (1) W przypadkach przemytnictwa (art. 16 ust. (4)) należy zarządzić tymczasowe zaaresztowanie oskarżonego.

(2) Sędzia śledczy może złagodzić lub uchylić środek zapobiegawczy jedynie na wniosek prokuratora.

Art. 22. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się: w części, objętej art. 16 — 21 Ministrowi Sprawiedliwości, w odniesieniu do art. 12 — Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w części pozostałej — Ministrowi Skarbu.

Art. 23. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. w sprawie wywozu zagranicę złota (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 156).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 kwietnia 1936 r. Nr. 32, poz. 249).

337.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia konwencji taryfowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

(2) Tekst wspomnianej konwencji jest zawarty w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1936 r. Nr. 29, poz. 238).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 kwietnia 1936 r. (poz. 337).

Przekład.

KONWENCJA TARYFOWA
pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Holandji.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Jej Królewska Mość Królowa Holandji, ożywieni pragnieniem popierania wymiany towarów pomiędzy Ich odnośnemi krajami, zdecydowali zastąpić, podpisany w Hadze dn. 11 grudnia 1933 r., układ taryfowy nowemi postanowieniami i wyznaczyli w tym celu swymi pełnomocnikami, a mianowicie:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Wacława BABIŃSKIEGO, Posła Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego Rzeczypospolitej Polskiej przy Jej Królewskiej Mości Królowej Holandji;

Jej Królewska Mość Królowa Holandji:

Jonkheer'a Andries CORNELIS DIRK DE GRAEFF, Swego Ministra Spraw Zagranicznych;

którzy, po zakomunikowaniu sobie swoich pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone we właściwej formie, zgodzili się na następujące artykuły:

Artykuł pierwszy.

Do artykułów pochodzących i przychodzących z Holandji wymienionych w liście A, dołączonej do niniejszej konwencji, nie będą stosowane przy wwozie ich do polskiego obszaru celnego cła wyższe aniżeli wymienione we wspomnianej liście.

Artykuł 2.

Do artykułów pochodzących i przychodzących z obszaru celnego polskiego wymienionych w liście B, dołączonej do niniejszej konwencji nie będą stosowane przy wwozie ich do Holandji cła wyższe aniżeli wymienione we wspomnianej liście.

Artykuł 3.

W razie gdyby jedna z Wysokich Układających się Stron była zmuszona do ustanowienia ceł lub do podniesienia jednej albo kilku stawek celnych na produkty wyszczególnione w odnośnych listach A i B, zawiadomi ona o tem drugą Układającą się Stronę co najmniej na 15 dni przed przystąpieniem do wspomnianego ustanowienia cła lub podwyżki.

W razie niemożności osiągnięcia równowartościowej koncesji Strona, która będzie się uważała za pokrzywdzoną, będzie miała podstawę do cofnięcia części ustępstw przyznanych przez Nią w niniejszej Konwencji.

Artykuł 4.

Wprowadzenie przez jedną z Wysokich Układających się Stron opłat obciążających produkty importowane i stanowiących wyrównanie lub równowartość podatku albo opłaty wewnętrznej, nie będzie uważane za sprzeczne z postanowieniami niniejszej Konwencji.

Artykuł 5.

Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie jak można najwcześniej. Wejdzie ona w życie trzydziestego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Niniejsza Konwencja będzie obowiązywała do dnia 31 marca 1937 r. Jeśli żadna z Wysokich Układających się Stron nie wypowie Konwencji przed 1 lutego 1937 r. będzie ona przedłużona w drodze milczącej zgody. Jednakże będzie ona mogła być wypowiedzianą w każdej chwili począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 r. za trzymiesięcznem uprzedzeniem.

Na dowód czego, wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję i wycisnęli na niej swoje pieczęcie.

Sporządzono w Hadze, w dwóch egzemplarzach, dnia 9 kwietnia 1936 r.

L. S. *W. Babiński*
L. S. *De Graeff*

LISTA A.

Pozycja pol. tar. celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg zł
21	Nasiona warzywne, oprócz osobno wymienionych, nasiona kwiatowe, — w opakowaniu:	
p. 2	Powyżej 25 g do 2,5 kg	800.—
z 32 p. 1	Krochmal kukurydzowy w opakowaniu powyżej 2 kg	65.—
41	Kalafiory świeże:	
z p. 1	sprowadzane w okresie od 1 maja do 30 czerwca	70.—
p. 2	sprowadzane w okresie od 1 lipca do 30 listopada	10.—
42	Pomidory świeże:	
z p. 1	sprowadzane od 15 maja do 4 lipca	75.—
43	Ogórki świeże:	
z p. 1	sprowadzane w okresie od 15 marca do 14 czerwca	35.—
44	Kapusta świeża, oprócz osobno wymienionej:	
z p. 1	sprowadzana w okresie od 1 grudnia do końca lutego	bez cła
	sprowadzana w okresie od 1 marca do 15 maja	2.—
57	Winogrona świeże w opakowaniu:	
z p. 1	powyżej 5 kg:	
	sprowadzane w okresie od 15 lipca do 14 sierpnia	35.—
	sprowadzane w okresie od 15 do 31 sierpnia	45.—
	sprowadzane w okresie od 15 października do 31 grudnia	35.—
80 p. 3	Kakao w proszku bez cukru w opakowaniu:	
	a) powyżej 2 kg	180.—
	b) 2 kg i mniej z bezpośredniem opakowaniem	220.—
83	Rośliny żyjące:	
p. 1	z korzeniami w bryle ziemi:	
	a) wszelkie iglaste; laury	30.—
	b) inne bez kwiatów i zabarwionych widocznie pąków kwiatowych, sprowadzane w okresie:	
	I. od 1 czerwca do 30 listopada	30.—
	II. od 1 grudnia do 31 maja	120.—
	z II. rododendrony sprowadzane w okresie od 1 grudnia do 31 maja	100.—
	c) kwitnące lub z pąkami zabarwionemi	340.—
p. 2	z obnażonemi korzeniami, chociażby oblepionemi gliną:	
	a) owocowe: drzewa i krzewy	75.—
	b) róże	100.—
	c) wszelkie drzewa, krzewy i inne rośliny, oprócz osobno wymienionych	60.—
z 85 p. 1	Cebulki kwiatowe hiacyntów, tulipanów i narcyzów, w opakowaniu powyżej 5 kg	60.—
200 p. 8	Wazelina:	
	a) rafinowana w opakowaniu:	
	I. powyżej 20 kg	40.—
	II. powyżej 5 do 20 kg	56.—
	III. 5 kg i mniej	75.—
z 219	Stearyna	60.—
z 221 z p. 2	Oleina	47.—
z 266	Cukierki holenderskie „Hopjes", zawierające kawę i krem, w opakowaniu:	
p. 1	powyżej 2 kg	482.—
p. 2	2 kg i mniej z bezpośredniem opakowaniem	582.—
276 p. 1	Arak, rum, w beczkach lub cysternach, o mocy:	
	a) 45° i mniej	550.—
	b) powyżej 45°	650.—
429	Olejki eteryczne pachnące bez alkoholu:	
p. 2	inne	250.
431 p. 1	Wanilina	500.—
497	Skóry twarde wyprawione na podeszwy, pasy, brandzle:	
p. 4b	w kruponach, wyprawy mineralnej	380.—
z 510 p. 1	Skóry lakierowane w całości, połówkach	990.—
572 p. 1a	Przędza z jedwabiu sztucznego pojedyncza, niebarwiona	700.—

Pozycja pol. tar. celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg zł
z 636 p. 1 b	Chodniki, dywany, wycieraczki do nóg, z przędzy kokosowej i tkaniny kokosowej, barwione oraz wszelkie wzorzyste	170.—
z 663	Linoleum gładkie jednobarwne	140.—
z 1101 p. 11	Cewki superinductance, nawinięte na szklanych szpulkach, impregnowane w masie izolacyjnej, niehygroskopijnej, o małym współczynniku tłumienia, w praktyce bez różnicy w wartości samoindukcji poszczególnych cewek (poniżej 1/16%)	1200.—
1107 z p. 1 f	Potencjomierze o wadze sztuki powyżej 10 g do 100 g	2300.—
1107 z p. 1 g	Oporniki o wadze sztuki 10 g i mniej	3500.—
1108	Kondensatory:	
z p. 1	stałe elektrolityczne o wadze sztuki:	
	f) powyżej 50 g do 200 g	840.—
	g) 50 g i mniej	1000.—
p. 2	Obrotowe o wadze sztuki:	
	a) powyżej 100 g	1200.—
	b) 100 g i mniej	1500.—
1113 z p. 4	Rury oświetleniowe zawierające sód metaliczny, napełnione gazami obojętnemi, z elektrodami tlenkowemi	2500.—
1118	Aparaty radjowe, ich części:	
z p. 1 c	zestawy aparatów odbiorczych luksusowych bez lamp	1400.—
z p. 2 b	systemy magnetyczne głośników elektrodynamicznych	1100.—
	Uwaga: Stawki celne wyszczególnione w pozycjach 1101, p. 11; 1107 p. 1 f, g; 1108 p. 1 f i 1 g; 1108 p. 2 a i 2 b; 1118 p. 1c i 1118 p. 2b, będą stosowane tylko do produktów sprowadzanych przez fabryki należycie założone w Polsce, pod warunkiem jednak, że fabryki te nie zajmują się zwykłym montażem, to znaczy, że używają do swej fabrykacji więcej niż 50% materjałów krajowych i pod warunkiem, żeby te produkty pochodziły z fabryk zagranicznych, które znajdują się z wyżej wymienionemi fabrykami polskiemi we wspólności firmy i które w tych fabrykach są zainteresowane finansowo.	
	Rozumie się, że produkty te będą zaopatrzone przy ich przywozie do Polski w świadectwo wystawione przez Polski Związek Przedsiębiorstw Elektrotechnicznych.	
1159 p. 1 z c. III	Wagi automatyczne o wadze sztuki powyżej 5 do 50 kg	400.—

LISTA B.

Nr. taryfy holenderskiej	Nazwa towarów	Cło
59-I-A-2	a) Drewno dębowe tarte, które nie przeszło innej obróbki jak tylko oberżnięcie czubów w kierunku prostokątnym (594) . . .	3% ad valorem
	b) Drewno dębowe tarte heblowane lub też takie, które przeszło dalej idącą obróbkę niż w a) (594)	6% " "
59-I-A-1	a) Drewno drzew iglastych tarte, które nie przeszło innej obróbki jak tylko oberżnięcie czubów w kierunku prostokątnym (596):	
" a.	O długości mniejszej niż 43 cm	6% " "
" b.	O długości większej niż 43 cm lecz nieprzekraczającej 2 m, oraz nie przekraczającej 12 mm grubości w jakiemkolwiek miejscu . .	6% " "
" c.	O grubości przekraczającej w jakiemkolwiek miejscu 76,2 mm (3 cale ang.)	6% " "

Nr. taryfy holenderskiej	Nazwa towarów	Cło
59-I-A-1 d.	O szerokości przekraczającej w jakiemkolwiek miejscu 279,4 mm (11 cali ang.)	6% ad valorem
„ e.	O długości przekraczającej 7,01 m (23 stopy angielskie)	6% „ „
59-I-A-2	Inne (595)	3% „ „
59-I-B	b) Drewno z drzew iglastych tarte, które przeszło dalej idącą przeróbkę niż w a) (596)	6% „ „
59-I-B	Drewno z drzew iglastych heblowane (597)	6% „ „
59-I-A-2	a) Drewno bukowe tarte, które nie przeszło innej obróbki jak tylko oberżnięcie czubów w kierunku prostokątnym (603)	3% „ „
59-I-B	b) Drewno bukowe tarte heblowane lub takie, które przeszło dalej idącą obróbkę niż w a) (603)	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzykrotnie i wielokrotnie z drewna „Okume" lub „Gabon" o grubości przekraczającej 11 mm (626.3)	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzykrotnie i wielokrotnie z drewna olchowego lub brzozowego, o grubości mniejszej niż 11 mm (626.4) . . .	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzykrotnie i wielokrotnie z drewna olchowego lub brzozowego, o grubości przekraczającej 11 mm (626.5) . . .	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzykrotnie i wielokrotnie z drewna dębowego o grubości mniejszej niż 11 mm (626.6)	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzy- i wielokrotnie z drewna dębowego, o grubości przekraczającej 11 mm (626.7)	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzy- i wielokrotnie z innego drewna; płyty klejone (dykty) zbrojone; o grubości nieprzekraczającej 11 mm (626.8).	6% „ „
59-III	Płyty klejone (dykty) trzy- i wielokrotnie z innego drewna; płyty klejone (dykty) zbrojone o grubości większej niż 11 mm (626.9) . .	6% „ „
59-IV	Podkłady i podrozjezdnice (618)	3% „ „
59-VII lub 121-II-D-4-b	Klepki i dna do beczek (620)	6% „ „
59-VII	Deszczułki posadzkowe (627)	6% „ „
59. B. B. 2. a	Drewno dębowe; drewno krągłe lub ciosane siekierą lub piłą (593) . .	Zwolnione
„	Drewno drzew iglastych; drewno okrągłe lub ciosane siekierą lub piłą (maszty do okrętów) (595)	„
„	Drewno bukowe; drewno okrągłe lub ciosane siekierą lub piłą (602) . .	„
„	Drewno topolowe; drewno okrągłe lub ciosane siekierą lub piłą (611) .	„
„	Kopalniaki (615) (drewno okrągłe odpowiadające wymogom punktu B. B. 2. a))	
„	Papierówka (616) (drewno okrągłe odpowiadające wymogom punktu B. B. 2. a))	
„	Piloty, słupy do rusztowań, słupy telegraficzne (617) (drewno okrągłe odpowiadające wymogom punktu B. B. 2. a))	
105	Konie pociągowe (3,5)	12½ hfl od sztuki
145-III-A. 1	Szproty (clupeus sprattus) konserwowane jak sardynki, podpadające pod pozycję 145 alinea III, litera A, Nr. 1, taryfy dołączonej do ustawy z 1934 o taryfie celnej (1297)	25% ad valorem
148-I-24	Gryka (134)	Wolna
	Gryka w opakowaniu w ilościach najwyżej 1200 g (134)	10% ad valorem
148-I-24	Nasiona gorczycy (153)	Wolne
	Nasiona gorczycy w ilościach najwyżej 1200 g (153)	10% ad valorem
148	Żyto (128, 129)	Wolne
„	Żyto w opakowaniu 1200 g albo mniejszem (128, 129)	10% ad valorem
„	Jęczmień (130, 131)	Wolne
„	Jęczmień w opakowaniu 1200 g albo mniejszem (130, 131)	10% ad valorem
„	Owies (132, 133)	Wolne
„	Owies w opakowaniu 1200 g albo mniejszem (132, 133)	10% ad valorem
„	Nasiona (145/6/9/151/4/5/6/160, 161)	Wolne
„	Nasiona w opakowaniu 1200 g albo mniejszem	10% ad valorem
)5 B. B. d	Szyny metalowe kształtowe — pod warunkiem, żeby nie były perferowane, gięte i inaczej przerobione (ex 368)	Wolne

Nr taryfy holenderskiej	Nazwa towarów	Cło
33 III	Chlorek amonu (501)	Wolny
"	Chlorek amonu w opakowaniu 1200 g lub mniejszem albo w postaci tabletek lub w innych formach określonych, przyczem rozumie się, że nie przekraczających 200 g (501)	10% ad valorem
"	Węglan amonu osobno niewymieniony (z 521)	Wolny
"	Węglan amonu w opakowaniu 1200 g lub mniejszem albo w postaci tabletek lub w innych formach określonych, przyczem rozumie się, że nie przekraczających 200 g (z 521)	10% ad valorem
	N. B. Cyfry w nawiasach wskazują odpowiednie pozycje statystyki holenderskiej.	

338.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883), skreśla się tekst punktu 54: „meble gięte . . . 2.20".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dziesiątego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1936 r. Nr. 28, poz. 230).

339.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1936 r.

w sprawie opłat stemplowych od pism, sporządzanych w związku z konwersją i uporządkowaniem długów rolniczych.

Na podstawie art. 110 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, odnoszą się do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59).

§ 2. Od opłat stemplowych są zwolnione:

1) podanie do starosty o zaświadczenie, że obszar, objęty parcelacją, a niepodlegający zaliczeniu celem oznaczenia grupy gospodarstw, znajduje się w faktycznem posiadaniu nabywcy albo że obszar pewien składa się z nieużytków lub gruntów, odstąpionych dla zlikwidowania służebności jak również zaświadczenia, wydane na skutek takich podań (art. 3, ust. 4, pkt. 3 i 4),

2) pismo, stwierdzające ustępstwo pierwszeństwa hipotecznego, przewidziane w art. 23 i 61,

3) częściowy wypis aktu konwersji (art. 30 ust. 2),

4) potwierdzenie złożenia listów zastawnych i gotowizny do depozytu instytucji, udzielającej pożyczki konwersyjnej, w przypadku niestawienia się stron interesowanych lub niezłożenia dowodów (art. 32, ust. 3),

5) nowy tytuł dłużny, od którego sporządzenia urząd rozjemczy uzależnia uznanie umowy, dotyczącej nieruchomości ziemskiej, za nieistniejącą (art. 52 ust. 3),

6) pismo, ustanawiające zabezpieczenie długu na skutek decyzji urzędu rozjemczego (art. 61),

7) pismo, którem nadzorca zwraca się do wojewody o udzielenie opinji jak również opinja wojewody (art. 81, ust. 5),

8) orzeczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych o przejęciu likwidowanych nieruchomości ziemskich na własność Państwa (art. 97),

9) pełnomocnictwo, wystawione przez instytucję, udzielającą pożyczki konwersyjnej, a upoważ

niające wyłącznie do czynności niezbędnych celem dokonania aktu konwersji,

10) pełnomocnictwo, upoważniające wyłącznie do zastępstwa w sprawie, należącej do zakresu działania powiatowego lub wojewódzkiego urzędu rozjemczego do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (art. 104 i ustawa z dnia 28 marca 1933 r. Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) oraz do zastępstwa w postępowaniu przed sądem okręgowym, przewidzianem w art. 26 i 27 powołanej wyżej ustawy z 1933 r. — jeżeli wartość przedmiotu postępowania nie przewyższa 500 zł, a w postępowaniu układowem (art. 69 — 89) — jeżeli wysokość roszczenia wierzyciela nie przewyższa 500 zł.

§ 3. Listy zastawne, wypuszczone celem konwersji długów rolniczych (art. 18 — 22 i 34), długów nierolniczych, zahipotekowanych na nieruchomości ziemskiej (art. 23) lub długów przejętych przez nabywcę ziemi z parcelacji, a zabezpieczonych dodatkowo na własnym majątku nabywcy (art. 86, ust. 3), — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 0,2% od wartości nominalnej tylko tej części listów zastawnych, która służy do umorzenia nieuiszczonych odsetek (art. 29 ust. 1).

§ 4. Przepisy § 2 pkt. 1—3 i 9 oraz przepis paragrafu poprzedzającego, będą stosowane również wówczas, gdy konwersja długów, wymienionych w art. 18, 19, 20, 23 i 34 na długi, określone w art. 18, następuje nie na jednostronny wniosek dłużnika bądź jednego z wierzycieli bądź też niektórych wierzycieli, — przewidziany w art. 22, lecz na skutek zgodnej woli właściwej instytucji kredytu długoterminowego (art. 21) oraz dłużnika i wierzycieli, których wierzytelności ulegają konwersji.

§ 5. Pełnomocnictwo, określone w § 2 pkt. 10, podlega opłacie stemplowej w wysokości 1 zł — jeżeli wartość przedmiotu postępowania przewyższa 500 zł.

§ 6. Przy parcelacji prowadzonej na mocy układu (art. 81, ust. 1, pkt. 3; art. 84; art. 86, ust. 2 i 3) opłata stemplowa od pisma stanowiącego tytuł przejścia własności (art. 52 i 58 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404) wynosi na mocy art. 86, ust. 2 (w związku z art. 8 ustawy z dnia 12 marca 1932 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 55, poz. 423, z art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 200 i z art. 60, ust. 2, ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1):

a) 1% — jeśli obszar nabywanego gospodarstwa, znajdującego się w województwie białostockiem, nowogródzkiem, poleskiem, pomorskiem, poznańskiem, stanisławowskiem, tarnopolskiem lub wileńskiem, nie przewyższa 75 ha, a obszar nabywanego gospodarstwa, znajdującego się poza wymienionemi województwami, nie przewyższa 60 ha,

b) 2% — gdy obszar nabywanego gospodarstwa przewyższa wymiar określony pod a).

Opłaty stemplowe według stawek ulgowych, wymienionych pod a) i b) będą stosowane do pism, sporządzonych od dnia 1 kwietnia 1935 r. do końca 1942 r.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 kwietnia 1936 r. Nr. 28, poz. 231).

340.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 2 w ust. (1) na końcu punktu 3) kropkę zastępuje się średnikiem, poczem dodaje się nowy punkt, oznaczony jako 4), w brzmieniu następującem:

„4) płatnicy, którym ogłoszono upadłość, nie korzystają z ulg, bądź tracą prawo do dalszych ulg, wynikających z rozporządzenia niniejszego.";

2) w § 3:

a) w ust. (2) skreśla się wyrazy „oraz ulgi określone w paragrafach następnych";

b) dodaje się po ustępie (2) nowy ustęp, oznaczony jako (3), w brzmieniu następującem:

„(3) Płatnikowi, któremu nie przypisano podatku (§ 1) w latach budżetowych 1933/34 i 1934/35, a który posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r. w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., uległa wskutek dokonanych uiszczeń zmniejszeniu w stopniu przepisanym w ust. (1).";

3) § 4 otrzymuje brzmienie:

„(1) Płatnikowi, który uiścił w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym

roku podatku, odracza się do dnia 31 marca 1938 r. zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorzeniu na podstawie ust. (1) § 3, oraz zaległości, pochodzących z roku budżetowego 1933/34.

(2) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (2) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., a który w terminie do dnia 31 marca 1935 r. włącznie uiścił podatek, przypisany mu w roku budżetowym 1933/34, zapłatę drugiej połowy zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(3) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (3) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., zapłatę drugiej połowy tych zaległości odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(4) Odroczenia, o których mowa w ust. (1) — (3), przysługują pod warunkiem uiszczania w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 podatku, przypisywanego w tych latach.";

4) w § 5:

a) w ust. (1) w pkt. 2) skreśla się wyraz „dobrowolnie";

b) skreśla się ustęp (2);

c) ustępy (3) i (4) oznacza się jako ustępy (2) i (3);

5) po § 5 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 5a, w brzmieniu następującym:

„(1) Płatnik, któremu w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 lub w jednym z tych okresów budżetowych podatek nie zostanie przypisany, zachowuje prawo do odroczenia zaległości, przewidzianego w § 4, traci natomiast prawo do umorzenia, przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5, związanego z rokiem budżetowym, w którym mu podatku nie przypisano. Jeżeli jednak w odpowiednim następnym roku budżetowym (1936/37, 1937/38 lub 1938/39) zostanie płatnikowi przypisany podatek za dwa lub więcej lat i płatnik uiści ten podatek w roku budżetowym, w którym nastąpił jego przypis, odzyskuje prawo do umorzenia związanego z rokiem poprzednim lub z latami poprzedniemi, a to w zależności od tego, za ile lat podatkowych ponad jeden uskuteczniono mu przypis podatku.

(2) Płatnik, który w roku budżetowym 1935/36, 1936/37 lub 1937/38 nie uiści przypisanego mu w danym roku podatku, traci prawo do umorzenia części zaległości odroczonych (§ 4), przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5 i związanego z rokiem budżetowym, w którym podatku przypisanego nie uiścił, oraz do odroczenia tej części zaległości do dnia 31 marca 1938 r.";

6) w § 6 skreśla się w ustępie (1) oznaczenie „(1)" oraz skreśla się ustęp (2);

7) § 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

1) „podatek przypisany" stanowi ogólna suma wymierzonego podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o odpisy, dotyczące tegoż wymiaru i dokonane w roku budżetowym, w którym uskuteczniono przypis; jeżeli jednak w wyniku rozpatrzenia odwołania, udzielenia ulg z tytułu nowowzniesionej budowli lub z innego powodu podatek, przypisany w roku budżetowym 1934/35, został w tymże roku całkowicie odpisany, uważa się, że płatnik w roku budżetowym 1934/35 nie miał przypisanego podatku;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, któremi w myśl obwiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub w zarządzeniach wydanych przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji, oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w określonym terminie należności, rozumie się przez to wpłaty uskutecznione zarówno dobrowolnie, jak i na skutek wdrożonej egzekucji.

(3) Jeżeli płatnik, przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, pokrył należność podatkową w drodze kompensacji, zgodnie z przepisem § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub zarządzeniami wydanemi przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej, to kompensację taką uważa się w rozumieniu rozporządzenia niniejszego za uiszczenie, dokonane w dniu złożenia urzędowi skarbowemu zaświadczenia dłużnej władzy lub urzędu o wysokości kwoty należnej płatnikowi. Należności podatkowe, pokryte w drodze kompensacji, nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, chociażby dłużna władza przelała należną kwotę do kasy urzędu skarbowego po dniu 31 marca 1935 r.

(4) Jeżeli z uwagi na przysługujące płatnikowi wynagrodzenie za grunty przejęte na cele osadnictwa wojskowego lub reformy rolnej odroczono mu płatność niektórych należności podatkowych, to zaległości z tytułu tych podatków do wysokości przysługującego płatnikowi wynagrodzenia nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(5) Należności podatkowe, znajdujące pokrycie w sumach złożonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do depozytu celem podziału przez sąd, nie korzystają z ulg, chociażby przekazanie tych sum władzom skarbowym nastąpiło po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(6) Jeżeli po zastosowaniu ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, wymiary podatku przypisane w roku budżetowym 1933/34 i w latach poprzednich na skutek wniesionych odwołań ulegną

zmianie, właściwa władza skarbowa podda przyznane ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jakiby płatnikowi przysługiwał, gdyby odwołanie rozstrzygnięto przed dniem 1 kwietnia 1935 r., i gdyby wyprowadzona wskutek uwzględnienia odwołania nadpłata została przerachowana na pokrycie innych zaległości w tym podatku, do których zastosowano ulgi z rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem ulgi, przewidzianej w § 8."

§ 2. Płatnicy, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego utracili prawo do ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), wskutek nieuiszczenia dobrowolnie podatku przypisanego w roku budżetowym 1935/36, odzyskują je z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego na warunkach określonych w tem rozporządzeniu. Kwoty uiszczone przez tych płatników na pokrycie zaległości, podlegających odroczeniu, powinny być przerachowane przedewszystkiem na bieżące zaległości w podatkach podlegających ulgom, w braku zaś takich zaległości — na zaległości w innych daninach, niepodlegających ulgom, a w braku zaległości jednych i drugich — powinny być przerachowane na pokrycie zaległości, odroczonych w myśl § 4, z zastosowaniem bonifikaty, o której mowa w § 9.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 kwietnia 1936 r. Nr. 30, poz. 243).

341.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1936 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych w Grudziądzu, Lwowie, Krakowie i Poznaniu.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyłącza się z właściwości 1 Urzędu Skarbowego w Grudziądzu, 1 Urzędu Skarbowego we Lwowie, 1 Urzędu Skarbowego w Przemyślu, 1 Urzędu Skarbowego w Krakowie, 1 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy i 1 Urzędu Skarbowego w Poznaniu czynności działów katastralnych i przekazuje się je tym urzędom skarbowym z siedzibą w wymienionych miastach, które obejmują swym zakresem działania obszar powiatu t. j. 2 Urzędowi Skarbowemu w Grudziądzu, 9 Urzędowi Skarbowemu we Lwowie, 2 Urzędowi Skarbowemu w Przemyślu, 6 Urzędowi Skarbowemu w Krakowie, 4 Urzędowi Skarbowemu w Bydgoszczy i 7 Urzędowi Skarbowemu w Poznaniu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1936 r. Nr. 31, poz. 247).

342.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1936 r.

o przesunięciu terminu płatności I raty podatku od lokali za rok 1936.

Na podstawie art. 97 § 5 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134) zarządzam co następuje:

§ 1. Termin płatności pierwszej raty podatku od lokali za rok 1936, określony w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), przesuwa się do dnia 31 maja 1936 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1936 r. Nr. 31, poz. 248).

343.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1936 r.

o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 249) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Przedsiębiorstwa bankowe, uprawnione przez Ministra Skarbu do zajmowania się handlem zagranicznemi środkami płatniczemi, otrzymują nazwę banków dewizowych lub agentów dewizowych zależnie od zakresu udzielonych im uprawnień. Uprawnienia banku lub agenta dewizowego udzielane są indywidualnie w formie pisemnych dekretów.

(2) Uzyskanie uprawnień banku dewizowego pociąga za sobą dla przedsiębiorstwa bankowego obowiązek odprzedawania posiadanych zagranicznych środków płatniczych Bankowi Polskiemu na jego żądanie.

(3) Uprawnienia banku dewizowego, o ile dekret o udzieleniu rzeczonych uprawnień żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera, obejmują: dokonywanie wszelkich tranzakcyj zagranicznemi środkami płatniczemi z Bankiem Polskim i z innemi bankami dewizowemi, nieograniczony skup w kraju zagranicznych środków płatniczych, jak również — przy zachowaniu właściwych przepisów rozporządzenia niniejszego — zakup zagranicznych środków płatniczych zagranicą, sprzedaż ich oraz wykonywanie zleceń, wchodzących w zakres obrotu pieniężnego z zagranicą.

(4) Agenci dewizowi są uprawnieni tylko do skupu w kraju pieniędzy zagranicznych z obowiązkiem odprzedaży ich Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym.

§ 2. (1) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego rozpoczyna swe czynności Komisja Dewizowa, składająca się z przewodniczącego, dwóch członków oraz dwóch zastępców członków. Przewodniczącego oraz jednego członka i jednego zastępcę członka mianuje Minister Skarbu. Prezes Banku Polskiego mianuje jednego członka i jednego zastępcę członka, przyczem członek, mianowany przez Prezesa Banku Polskiego, jest zastępcą przewodniczącego. W miarę potrzeby zarządzeniami Ministra Skarbu może być powyższa liczba członków i ich zastępców zwiększona, jak również mogą być tworzone ekspozytury Komisji w składzie, ustalanym temiż zarządzeniami.

(2) Szczegółowy zakres działania Komisji Dewizowej, tryb urzędowania oraz charakter jej decyzyj określi osobny regulamin, zatwierdzony przez Ministra Skarbu.

(3) We wszystkich przypadkach, w których Komisja Dewizowa uprawniona jest do udzielania zezwoleń na wykonywanie czynności zakazanych lub ograniczonych, zezwolenia rzeczone mogą być przez Komisję udzielane również generalnie zarówno w odniesieniu do pewnej kategorji osób, jak i w odniesieniu do pewnych rodzajów czynności.

II. Kupno i sprzedaż zagranicznych środków płatniczych i złota oraz przekazywanie pieniędzy zagranicę.

§ 3. Osoby fizyczne i prawne, nie posiadające uprawnień banku lub agenta dewizowego, mogą kupować pieniądze zagraniczne oraz dewizy dla celów i w granicach, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, wyłącznie w bankach dewizowych. Sprzedawać posiadane dewizy mogą te osoby tylko bankom dewizowym, pieniądze zaś zagraniczne — bankom dewizowym lub agentom dewizowym.

§ 4. Do wysokości kwot, dozwolonych do wywozu zagranicę na zasadzie przepisów § 11, bankom dewizowym wolno sprzedawać osobom, do takiego wywozu uprawnionym, pieniądze zagraniczne i dewizy na koszty podróży zagranicę przy zanotowaniu sprzedanej kwoty na paszporcie zagranicznym lub innym dowodzie osobistym, uprawniającym do przekroczenia granicy.

§ 5. Za zgodą Banku Polskiego bankom dewizowym wolno na rachunek własny zamieniać drogą kupna-sprzedaży posiadane zagranicą zagraniczne środki płatnicze na inne środki płatnicze zagraniczne lub krajowe (operacje arbitrażowe).

§ 6. (1) Przekazywanie sum pieniężnych zagranicę jest dozwolone tylko za pośrednictwem banków dewizowych i poczty z zachowaniem przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym.

(2) Banki dewizowe mogą przekazywać pieniądze zagranicę bez zezwolenia tylko w kwotach i na warunkach, ustalonych przez Komisję Dewizową.

(3) Przyjmując zlecenie przekazania sumy pieniężnej zagranicę, bank dewizowy jest obowiązany odebrać od zleceniodawcy dokumenty, udowadniające cel przekazu i postąpić z niemi w myśl dyspozycyj, udzielonych przez Komisję Dewizową.

(4) Narówni z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę traktuje się sprzedaż dewiz. Sprzedanych przez siebie dewiz banki dewizowe nie mogą wydawać do rąk nabywców, nie posiadających uprawnień banku dewizowego, z wyjątkiem wypadków sprzedaży dewiz na koszty podróży zagranicę na podstawie § 11.

(5) Przekazywanie sum pieniężnych zagranicę za pośrednictwem poczty wymaga zezwolenia Banku Polskiego.

§ 7. Stawianie do dyspozycji cudzoziemców zagranicznych środków płatniczych oraz uskutecznianie jakichkolwiek wypłat w kraju z polecenia cudzoziemców uważa się za równoznaczne z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę i jest dozwolone tylko za pośrednictwem banków dewizowych z zachowaniem przepisów § 6 ust. (2) i (3). Przepis ten nie dotyczy wypłat z polecenia cudzoziemców z ich rachunków, prowadzonych na zasadzie przepisów § 14.

§ 8. (1) Bankom dewizowym i agentom dewizowym wolno kupować w kraju złoto w postaci sztab oraz monet, zarówno stanowiących w jakimkolwiek kraju ustawowy środek płatniczy, jak i nie mających nigdzie obiegu ustawowego. Sprzedawać posiadane

złoto w powyższych postaciach mogą banki i agenci dewizowi wyłącznie Bankowi Polskiemu oraz za jego zezwoleniem na cele przetwórcze.

(2) Wywóz złota zagranicę oraz przywóz jego z zagranicy w postaci monet, sztab, odlewów i przedmiotów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, oraz w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci — wymaga zezwolenia.

III. Wysyłanie zagranicę pieniędzy oraz walorów za pośrednictwem poczty.

§ 9. (1) Wysyłanie pocztą zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest dozwolone tylko za zezwoleniem Banku Polskiego w listach (paczkach) wartościowych i poleconych, nadawanych na pocztę do wysłania w stanie otwartym.

(2) Bankom dewizowym wolno wysyłać pocztą zagranicę zagraniczne środki płatnicze w sposób dowolny, bez specjalnego zezwolenia i bez obowiązku okazywania zawartości takich przesyłek przy nadawaniu ich na pocztę.

§ 10. Udzielając zezwolenia na wysłanie zagranicę płatnych w kraju weksli i czeków, Bank Polski zaopatrzy każdy mający być wysłanym weksel lub czek w adnotację następującej treści: „Zezwolono na wysłanie zagranicę dnia . . . . 193 . . r. L. . . . . . Bank Polski — Oddział w . . . ." (stempel firmowy Banku). Adnotacja powyższa winna być umieszczona na wekslu lub na czeku w ten sposób, aby nie uszkodziła ich tekstu.

IV. Wywóz zagranicę pieniędzy i walorów.

§ 11. (1) Wywóz zagranicę krajowych i zagranicznych środków płatniczych, z wyjątkiem płatnych w kraju weksli i czeków, dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 500 złotych na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, lub na jeden paszport zagraniczny. Jeżeli osoba wyjeżdżająca zagranicę, posiada w paszporcie wizę, uprawniającą do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może ona wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej jak równowartość 500 złotych.

(2) Osoby, wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć każdorazowo bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 100 złotych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej, jak równowartość 500 złotych.

(3) Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p., mają prawo przenieść każdorazowo zagranicę sumę odpowiadającą równowartości 50 złotych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej, jak równowartość 250 złotych.

(4) Do wywozu sum wyższych niż wymienione w ustępach (1) — (3) paragrafu niniejszego, jak również do wywozu papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów, książeczek oszczędnościowych oraz płatnych w kraju weksli i czeków wymagane jest zezwolenie Banku Polskiego. Osoba, posiadająca takie zezwolenie, może jednocześnie wywieźć, oprócz sum i walorów wymienionych w zezwoleniu, również kwotę, dozwoloną do wywozu w myśl przepisów ustępów (1) — (3) paragrafu niniejszego.

(5) Przy udzielaniu przez Bank Polski zezwoleń na wywóz zagranicę płatnych w kraju weksli i czeków stosuje się przepis, zawarty w § 10.

§ 12. Powrotny wywóz zagranicę wszelkich środków płatniczych, papierów procentowych i dywidendowych, kuponów od takich papierów oraz książeczek oszczędnościowych jest dozwolony na podstawie imiennego zaświadczenia właściwego kolejowego urzędu celnego lub placówki granicznej kontroli skarbowej, stwierdzającego poprzedni przywóz tych wartości do kraju. Zaświadczenie takie w terminie dwumiesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki granicznej kontroli skarbowej.

V. Obrót z zagranicą walutą polską.

§ 13. Cudzoziemcy mogą posiadać rachunki tylko w bankach dewizowych oraz za zezwoleniem w innych instytucjach. Rachunki cudzoziemców noszą nazwę rachunków zagranicznych i są dwóch rodzajów: 1) wolne i 2) zablokowane.

§ 14. Obroty na zagranicznych rachunkach wolnych mogą się odbywać tylko zgodnie z następującemi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, winny być traktowane narówni z przekazywaniem sum pieniężnych zagranicę i mogą być przyjmowane tylko z zachowaniem przepisów § 6 ust. (2) — (3);

b) wpłaty cudzoziemców (przesyłki banknotów z zagranicy) wymagają zezwolenia;

c) kredytowanie równowartością zagranicznych środków płatniczych, nabytych zagranicą od posiadacza rachunku (§ 17), jest dozwolone;

d) kredytowanie z tytułu inkasa nadesłanego z zagranicy wekslu lub czeku, płatnego w kraju, jest dozwolone, o ile na wekslu lub na czeku jest uwidoczniona w myśl §§ 10 i 11 ust. (5) adnotacja, stwierdzająca legalność uprzedniego wysłania lub wywozu takiego wekslu lub czeku zagranicę; w braku takiej adnotacji zakredytowanie rachunku z powyższe-

go tytułu jest dopuszczalne wyłącznie za zezwoleniem;

e) w granicach znajdującego się na rachunku pokrycia dozwolone są wypłaty na rzecz osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, oraz przelewy na inne rachunki zagraniczne wolne i zablokowane, prowadzone w tej samej lub innej instytucji;

f) kupno dewiz na ciężar rachunku wymaga zezwolenia Banku Polskiego (§ 5).

§ 15. Wpłaty na rzecz cudzoziemców, nie odpowiadające przepisom § 14, mogą być przez banki dewizowe przyjmowane wyłącznie na rachunki zagraniczne zablokowane, z których wszelka dyspozycja wymaga zezwolenia.

§ 16. Pocztowa Kasa Oszczędności, jej oddziały oraz urzędy pocztowe, jako jej zbiornice, mogą przyjmować wpłaty na prowadzone w pomienionej Kasie i jej oddziałach rachunki cudzoziemców do wysokości 50 złotych w ciągu jednego dnia od jednego wpłacającego, bez badania celu wpłaty. Na wpłaty sum, przekraczających 50 złotych, wymagane jest zezwolenie. Wypłaty z tych rachunków wymagają zezwolenia.

§ 17. (1) Sprzedaż zagranicę wypłat na Polskę w jakiejkolwiek bądź formie dozwolona jest tylko Bankowi Polskiemu i za jego zgodą bankom dewizowym.

(2) Przez pojęcie sprzedaży zagranicę wypłaty na Polskę rozumie się zarówno efektywną wypłatę w złotych z polecenia cudzoziemca, jak i wszelkie postawienie sumy pieniężnej w walucie polskiej do dyspozycji cudzoziemca wzamian za otrzymaną od niego do dyspozycji zagranicą równowartość w walucie zagranicznej.

§ 18. Zapłata w walucie polskiej długu osobie trzeciej z polecenia wierzyciela — cudzoziemca jest bez zezwolenia zabroniona. Zakaz ten nie dotyczy wypłat z polecenia cudzoziemców z ich rachunków, prowadzonych na zasadzie § 14.

VI. Obowiązek zaofiarowania należności zagranicznych.

§ 19. (1) Eksporterzy są obowiązani zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu całkowitą należność, przypadającą im za sprzedane zagranicę towary, podług kursu odnośnej dewizy w dniu wypłaty lub postawienia im do dyspozycji równowartości w walucie polskiej.

(2) Eksporterzy są obowiązani do składania Bankowi Polskiemu na jego żądanie comiesięcznych sprawozdań do dnia 10 każdego miesiąca za ubiegły miesiąc kalendarzowy, obejmujących rodzaj i cenę jednostkową sprzedanych przez nich zagranicę towarów, sumę należności zagranicznych za te towary oraz stwierdzenie, kiedy i jakiemu bankowi dewizowemu należności rzeczone zostały lub zostaną zaofiarowane do skupu.

(3) Bankowi Polskiemu służy prawo rewidowania ksiąg eksporterów celem stwierdzenia, czy eksporterzy wywiązali się z obowiązków, ustanowionych w paragrafie niniejszym.

§ 20. Przepis § 19 ust. (1) odnosi się w równej mierze do należności, przypadających za sprzedane i zastawione zagranicą wszelkie papiery procentowe i dywidendowe oraz za kupony od tych papierów.

§ 21. Uzyskane od cudzoziemców kredyty oraz udzielona poręka za spłatę takich kredytów podlegają zgłoszeniu w Banku Polskim w terminie dni 7 od dnia uzyskania kredytu lub udzielenia poręki.

VII. Wykonanie rozporządzenia i nadzór nad wykonaniem.

§ 22. Nadzór nad wykonaniem przepisów rozporządzenia niniejszego w stosunku do banków i agentów dewizowych sprawuje Bank Polski. Pozatem nadzór rzeczony sprawują wyznaczone przez Ministra Skarbu władze, urzędy i instytucje.

§ 23. Przedsiębiorstwa bankowe obowiązane są stosować się do instrukcyj, wydawanych w ramach rozporządzenia niniejszego przez Komisję Dewizową i Bank Polski. Przedsiębiorstwa te są obowiązane na każde żądanie Komisji Dewizowej, Banku Polskiego oraz władz, urzędów i instytucyj, przewidzianych w § 22, dostarczyć wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do tranzakcyj zagranicznemi środkami płatniczemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 kwietnia 1936 r. Nr. 32, poz. 250).

344.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

ustalające listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R .P. Nr. 32, poz. 249) ogłaszam następującą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami płatniczemi, w zakresie wszystkich czynności, wymienionych w § 1 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 250):

1) **Bank Gospodarstwa Krajowego,**
2) **Państwowy Bank Rolny,**
3) **Pocztowa Kasa Oszczędności,**
4) **Bank Dyskontowy Warszawski,**
5) **Bank Francusko-Polski,**
6) **Bank Handlowy w Warszawie,**
7) **Bank Towarzystw Spółdzielczych,**
8) **Bank Zachodni,**
9) **Powszechny Bank Kredytowy,**
10) **Powszechny Bank Związkowy,**
11) **Bank Cukrownictwa,**
12) **Bank Związku Spółek Zarobkowych,**
13) **Łódzki Bank Depozytowy,**
14) **Dom Bankowy D. M. Szereszowski,**
15) **Bank Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego,**
16) **Deutsche Bank u. Discontogesellschaft,**
17) **Dresdner Bank,**
18) **Śląski Zakład Kredytowy,**
19) **Dom Bankowy A. Holzer w Krakowie.**

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 kwietnia 1936 r. Nr. 98, poz. 181).

345.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc maj 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

346.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

o zmianie zakresu działania 1 Urzędu Skarbowego i Urzędu Opłat Stemplowych w Krakowie.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Z zakresu działania Urzędu Opłat Stemplowych w Krakowie wyłącza się czynności, związane z zaopatrywaniem dystrybutorów, władz państwowych oraz organów samorządowych w znaki wartościowe.

Wyłączone czynności przekazuje się 1 Urzędowi Skarbowemu w Krakowie.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 kwietnia 1936 r. Nr. 90, poz. 171).

347.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1936 r.

o uzupełnieniu spisu urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów.

Na podstawie art. 40 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dołączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1934 r. spis urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów (Monitor Polski z dnia 14 grudnia 1934 r. Nr. 287, poz. 395), uzupełnia się dodaniem Urzędu Celnego w **Katowicach** (ustęp c).

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 kwietnia 1936 r. Nr. 93, poz. 174).

348.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 11 kwietnia 1936 r.

w sprawie wylosowanych premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 6, 7 i 8 kwietnia 1936 r. 1.200 premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935 na ogólną sumę 949.000 (dziewięćset czterdzieści dziewięć tysięcy) złotych w złocie; numery seryj i numery obligacyj, na które padły premje, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 kwietnia 1936 r. Nr. 95, poz. 177).

349.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz 842).

Nr. 449: (art. 107). W razie fuzji spółek zdarza się, że w protokółach zgromadzeń spólników postanowienie o fuzji jest ujęte lakonicznie, a mianowicie w formę oświadczenia, że ma nastąpić połączenie się obu spółek oraz że jedna z nich „cały swój majątek (wszystkie aktywa i pasywa) wnosi" do spółki drugiej. Jeżeli w skład majątku spółki przejmowanej wchodzą nieruchomości (art. 12 u. o. s.) albo prawa wydobywania ciał kopalnych w Polsce (art. 64 pkt. 1) lub prawa do części ciał kopalnych, w Polsce wydobywanych (art. 64 pkt. 3), to od protokółu, wystylizowanego w sposób powyższy, należy uiścić w myśl art. 107 u. o. s. (niezależnie od połowy opłaty, przewidzianej w art. 102 bądź 105) połowę opłaty, przewidzianej w art. 106 (z dodatkami: 10%-owym i komunalnym). Opłata, o której mowa, powinna być uiszczona do rąk notarjusza, sporządzającego protokół; notarjusz powinien uzależnić sporządzenie protokółu od uprzedniego uiszczenia opłaty; celem wymierzenia opłaty powinien notarjusz zażądać oświadczenia, czy w skład majątku spółki przejmowanej wchodzą przedmioty, wymienione w art. 106 u. o. s., a w razie odpowiedzi twierdzącej: szczegółowego wymienienia tych przedmiotów oraz podawania wartości każdego przedmiotu (art. 6, 27 pkt. 1 i art. 28, ustęp drugi u. o. s.).

Przy ocenie powyższej kwestji nie ma znaczenia postanowienie o 1-miesięcznym terminie uiszczenia, zawarte w ustępie przedostatnim art. 102 u. o. s. oraz zawarte w art. 27 pkt. 1 wyłączenie z kompetencji notarjusza wymiaru opłaty od uchwał o powiększeniu kapitału zakładowego spółek akcyjnych, gdyż postanowienia te dotyczą — o ile chodzi o fuzję — połowy opłaty, przewidzianej w art. 102, nie zaś połowy opłaty, przewidzianej w art. 106.

Ponieważ do wiadomości Ministerstwa Skarbu doszły przypadki, w których notarjusz nie pobrał żadnej opłaty od protokółów, o jakich mowa, więc przy kontroli stemplowej u notarjuszów należy zwracać baczną uwagę na takie przypadki.

W razie stwierdzenia, że połowa opłaty, przewidzianej w art. 106, nie została uiszczona od protokółu, o jakim mowa (mimo że w skład majątku spółki przejmowanej wchodzą przedmioty, wymienione w art. 106) i też później do dnia kontroli nie sporządzono dodatkowego aktu notarjalnego, wymieniającego szczegółowo przedmioty, stanowiące majątek spółki przejmowanej lub wprawdzie taki akt dodatkowy sporządzono, ale nie uiszczono od niego połowy opłaty, przewidzianej w art. 106, należy zażądać wyjaśnień (art. 38, ustęp ostatni u. o. s.) i wymierzyć opłatę stemplową według zasad wyżej podanych (L. D. V. 3018/5/34).

350.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. I. 27094/2/36

w sprawie stosowania amnestji.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Na zapytanie jednej z Dyrekcyj Ceł, czy podlega ustawie o amnestji sprawa o przestępstwo z art. 47 § 1 u. k. s .w przypadku, gdy podstawą wymiaru kary, w razie naruszenia zakazu przywozu, jest należność celna, a wartość towaru nie przekracza kwoty 500 (pięćset) złotych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

W przypadkach przestępstw, objętych art. 47 § 1 u. k. s., może mieć zastosowanie zarówno przepis art. 2 ust. 2 pkt. 1 lit. „c" jak i przepis art. 2 ust. 2 pkt. 1 lit. „b" ustawy o amnestji, zależnie od tego, czy przestępstwo polega wyłącznie na naruszeniu zakazu przywozu, czy też naruszenie tego zakazu połączone jest też z uszczupleniem należności celnych.

Jeżeli bowiem przestępstwo polega na **uszczupleniu** należności celnych i wysokość tych należności nie przekracza kwoty 200 (dwustu) złotych zawsze ma zastosowanie przepis art. 2 ust. 2 pkt. 1 lit. „b" ustawy o amnestji, choćby uszczuplenie należności celnych było połączone z naruszeniem zakazu przywozu, gdyż ustawa o amnestji nie zawiera w tym względzie żadnych ograniczeń.

Natomiast pod przepis art. 2 ust. 2 pkt. 1 lit. „c" ustawy o amnestji podpadają sprawy o przestępstwa, polegające wyłącznie na naruszeniu zakazu przywozu, a więc z przestępstw, objętych art. 47 § 1 u .k. s. — tylko sprawy o przestępstwa, polegające na naruszeniu zakazu przywozu, a nie połączone z uszczupleniem należności celnych, jeżeli wartość towarów, stanowiących przedmiot przestępstwa, nie przekracza kwoty 500 (pięćset) złotych.

Przy rozstrzyganiu więc kwestji o stosowaniu amnestji nie ma znaczenia ta okoliczność, że w wypadkach przestępstw, objętych art. 47 § 1 u. k. s., a polegających na naruszeniu zakazu przywozu takich towarów, co do których jest ustanowione cło, przyjmuje się za podstawę do wymiaru kary (należności celne) „choćby uszczuplenie należności celnych nie nastąpiło".

Jeżeli bowiem uszczuplenie należności celnych nie nastąpiło, a wartość towarów, stanowiących przedmiot przestępstwa z art. 47 § 1 u. k. s. nie przekracza kwoty 500 złotych, to takie przestępstwo podpada pod przepis art. 2 ust. 2 pkt. 1 lit. „c" ustawy o amnestji, niezależnie od rodzaju towarów, gdyż ustawa o amnestji nie zawiera w tym przedmiocie żadnych zastrzeżeń.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

351.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1936 r.

L. D. III. 5661/4/36

w sprawie zwrotu podatku dochodowego od nowowzniesionych budowli.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na skutek zapytania jednej z Izb Skarbowych, Ministerstwo oznajmia, że sprawa zarządzania zwrotu sum, nadpłaconych w podatku dochodowym, została unormowana w § 67 (ustęp 1) przepisów dla kas urzędów skarbowych, co w związku z postanowieniami § 11 (ustęp 1) przepisów dla władz i urzędów państwowych przesądzałoby wogóle sprawę zarządzania zwrotu nadpłat. W rozumieniu powołanych przepisów władze i urzędy państwowe, ani też przedsiębiorstwa państwowe — prócz władz skarbowych, administrujących dochodami budżetu Ministerstwa Skarbu w dziale podatków bezpośrednich — nie są uprawnione do zarządzania zwrotu podatku dochodowego od uposażeń z tytułu ulg w podatku dochodowym od nowowzniesionych budowli.

W tym stanie rzeczy decyzja urzędu skarbowego, powzięta w sprawie przyznania ulgi oraz zarządzenia zwrotu podatku, powinny być realizowane przez kasy urzędów skarbowych, na których rachunek wpłata należności zasadniczej była dokonana i dlatego decyzje te w obecnym stanie rzeczy nie powinny być odstępowane innym władzom w celu zrealizowania zwrotu.

W tych jednak przypadkach, gdy urząd skarbowy nie posiada imiennych wykazów (odpisów list płacy) na potrącone sumy podatku dochodowego, co zachodzi przy uiszczaniu podatku dochodowego z dz. II przez władze i urzędy państwowe winien właściwy urząd skarbowy zawiadamiać właściwą władzę asygnującą o zwróceniu podatku dochodowego w celu odnotowania zwrotu na karcie likwidacyjnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

352.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1936 r.

L. D. III. 5020/4/36

w sprawie zmiany w sposobie dokonywania przypisów (wymiarów) i odpisów oraz kontowania uiszczeń z tytułu 10% i 15% dodatku nadzwyczajnego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych (opłat stemplowych).

Nawiązując do okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 26 marca r. b. L. D. V. 2880/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 263 z r. 1936) i z dn. 4 lutego r. b. L. D. III. 1176/3/36 — zarządza się co następuje:

1) Do zaległości z lat ubiegłych z tytułu podatku przemysłowego w formie świadectw, wojskowego, od spadków i darowizn oraz opłat stemplowych urzędy skarbowe (opłat stemplowych) przypiszą sumy 10 i 15%-wego dodatku nadzwyczajnego według stanu należności na dzień 1 kwietnia r. b. i według dat, od których biegną odsetki.

2) Sumy przypisów (wymiarów), odpisów oraz uiszczeń, poczynając od 1 kwietnia r. b. należy wykazywać w jednej łącznej kwocie, obejmującej sumę podatku względnie opłaty wraz z 10% względnie 15% dodatkiem nadzwyczajnym.

W związku z tem moc obowiązującą okólnika z dnia 26 marca 1936 r. L. D. V. 2880/1/36 rozciąga się również na wymiary i odpisy (umorzenia) podatków, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego okólnika, a dokonane po dniu 1 kwietnia 1936 r.

W księgach bierczych tych podatków wykazywać należy łączne sumy wymiarów i odpisów (umorzeń), obejmujących sumy z tytułu podatku, oraz z tytułu dodatku 10%-wego, względnie 15%-wego.

3) Ogólne sumy wpływów, przy których ma być pobierany 10% (15%) dodatek nadzwyczajny należy dzielić proporcjonalnie, zaznaczając w dzienniku specjalnym w odstępach dekadowych i miesięcznych, oraz w sprawozdaniach miesięcznych wzór Nr. 34 osobno sumy podatku i osobno 10% (15%) dodatek nadzwyczajny.

Podział wpływów na poczet zaległości, pochodzących z lat podatkowych do 1935 r. włącznie, a dotyczących podatku przemysłowego od obrotu i dochodowego na terenie województwa Śląskiego winien być dokonywany w sposób ustalony w okólniku Ministerstwa z dn. 7/III r. b. Nr. 725. W związku z tem zarówno przypisy i odpisy, jakoteż uiszczenia 15% dodatku nadzwyczajnego winny być wykazywane na koncie każdego płatnika w osobnej ewidencji.

4) Do postanowienia ostatniego ustępu części A okólnika z dnia 26/III r. b. L. D. V. 2880/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 263 z r. 1936) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zaliczki na poczet podatku przemysłowego od obrotu, uiszczone w ubiegłych okresach budżetowych na rachunek wymiaru, który będzie dokonany w okresie budżetowym 1936/37 i 1937/38 należy przenosić do ksiąg bierczych, w sposób następujący:

a) Sumę zaliczek wraz z 15% dodatkiem nadzwyczajnym i ew. 10% dodatkiem „z r. 1933", zapisaną do przedziałek 26, 27 i 28 księgi bierczej okresu 1935/36 należy przenieść do przedziałki 21 księgi bierczej okresu 1936/37.

b) Sumę zaliczek, wykazaną w przedziałce 21 księgi bierczej okresu 1936/7 r. należy przenieść do przedziałki 9 nowej księgi, zakładanej na okres budżetowy 1937/8 r.

c) Sumę zaliczek, zapisaną do przedziałek 21 i 25 księgi bierczej okresu 1935/6 r. należy przenieść do przedziałki 9 księgi bierczej okresu budżetowego 1936/37 r. łącznie z uiszczonym 10%-ym dodatkiem „z r. 1933" i z doliczeniem 15% do części zaliczki, stanowiącej sumę skarbową podatku przemysłowego od obrotu.

5) Przy przenoszeniu niezrealizowanych nadpłat do nowej księgi nadpłat, założonej na okres budżetowy 1936/7 r., sumy 10% (15%) dodatku nadzwyczajnego oraz dodatek kryzysowy należy zapisywać w jednej łącznej sumie wraz z dotyczącym podatkiem państwowym; pozatem zwroty nadpłat w sumach skarbowych należy uskuteczniać z bieżących wpływów **danego podatku** — zgodnie z postanowieniami przepisów dla kas urzędów skarbowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

353.

OKÓLNIK T. 55 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 marca 1936 r.

L. D. IV. 6637/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 428 i 490).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Ług sulfitowy w stanie stałym, otrzymywany przez wyparowywanie surowego (nieprzerobionego) ługu sulfitowego, należy clić według pozycji 428 p. 1 taryfy celnej,

2) Dwutlenek krzemu, zwany również bezwodnikiem kwasu krzemowego, otrzymany w

drodze chemicznej, należy clić według pozycji 490 p. 1 taryfy celnej, jako przetwór chemiczny nieorganiczny osobno niewymieniony.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 kwietnia 1936 r. Nr. 94, poz. 175).

354.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 marca 1936 r.

L. D. IV. 7357/2/36

w sprawie przywozu i odprawy surowic i szczepionek do celów weterynaryjnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu niniejszem uzupełnia okólnik z dnia 31 sierpnia 1935 r. L. D. IV. 19687/2/35, w sprawie odprawy kultur bakteryjnych (Monitor Polski Nr. 205, poz. 233 z 1935 r.), przez dodanie w ustępie drugim tego okólnika po wyrazach „Ministra Opieki Społecznej" zdania „lub, o ile chodzi o surowice i szczepionki do celów weterynaryjnych — za pozwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych".

Ustęp pierwszy okólnika L. D. IV. 19687/2/35 pozostaje bez zmiany.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 kwietnia 1936 r. Nr. 96, poz. 178).

355.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 9915/3/36

o tymczasowem stosowaniu zniżek konwencyjnych przewidzianych w konwencji taryfowej polsko - holenderskiej z dnia 9 kwietnia 1936 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 29, poz. 238, ukaże się rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień konwencji taryfowej polsko-holenderskiej, podpisanej w Hadze dnia 9 kwietnia 1936 r.

Konwencja ta ma być stosowana od dnia, wskazanego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej, i ma obowiązywać do 31 marca 1937 r. włącznie z tem, że, w razie niewypowiedzenia jej przez jedną z układających się stron przed 1 lutym 1937 r., będzie ona milcząco przedłużona.

Konwencja, o której mowa zastąpi dotychczas obowiązujący układ taryfowy między Rzecząpospolitą Polską a Holandją, podpisany wraz z listami A i B oraz protokółem podpisania w Hadze dnia 11 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 489 z 1935 r., vide okólniki z dnia 15 grudnia 1933 r. L. D. IV. 33804/2/33 oraz z dnia 9 czerwca 1934 r. L. D. IV. 15593/2/34).

W dołączonej do konwencji liście A, stanowiącej integralną część konwencji, wymienione są zniżki celne, przyznane dla artykułów pochodzących i przychodzących z Holandji. Poza zniżkami, przewidzianemi w liście A, towary pochodzące i przychodzące z Holandji korzystają, zgodnie z klauzulą największego uprzywilejowania, z najniższych stawek przyznanych innym państwom traktatowym.

Ze zniżek konwencyjnych, przyznanych Holandji mogą korzystać również towary pochodzące z innych państw traktatowych w ramach klauzul największego uprzywilejowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

356.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 8682/2/36

w sprawie ustalenia ilości cukru w likierach i wódkach słodzonych przy odprawie celnej tych towarów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 564 z r. 1928), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zdanie pierwsze ustępu końcowego p. 2 § 3 tego rozporządzenia nie dotyczy likierów i wszelkich wódek słodzonych, o których jest mowa w lit. „1" tego punktu.

Wobec powyższego wagę cukru, zawartego w likierach i wszelkich wódkach słodzonych, podlegającego opodatkowaniu, należy ustalać

przyjmując za podstawę obliczenia wagę netto tych towarów t. j. wagę tych towarów bez wagi bezpośredniego opakowania.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zezwala co do transportów porcelany, znajdujących się w urzędach celnych, na honorowanie faktur, na których w zaświadczeniu jest brak zdania pierwszego ustępu drugiego, mówiącego o umowie z przemysłem polskim.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

357.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 8154/3/36

w sprawie warunków stosowania ceł konwencyjnych do wyrobów porcelanowych, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że zniżki konwencyjne, przewidziane na wyroby porcelanowe, objęte poz. 887 pp. 2, 3, 4, 6, 7a, b T. C. w umowie handlowej polsko-czechosłowackiej z dnia 10 lutego 1934 r. (okólnik L. D. IV. 7099/2/34 z dnia 1 marca 1934 r.) mogą być stosowane do takich samych wyrobów porcelanowych, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej pod warunkiem:

1) przedstawienia przy odprawie celnej, oprócz należycie wystawionego świadectwa pochodzenia, również faktury, poświadczonej przez Wirtschaftsgruppe Keramische Industrie w Berlinie,

2) dokonania odprawy celnej tych wyrobów w jednym z następujących urzędów celnych: Gdańsk, Gdynia, Katowice, Lwów, Poznań, Warszawa i Zbąszyń. Inne urzędy celne nie są uprawnione do stosowania wspomnianych wyżej zniżek konwencyjnych do wyrobów porcelanowych, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej.

Zaświadczenia Wirtschaftsgruppe Keramische Industrie w Berlinie będą treści następującej:

„Niniejszem poświadcza się, że towar wyszczególniony w fakturze jest towarem regularnym, niewybrakowanym oraz, że przytoczone ceny odpowiadają rzeczywiście zapłaconej lub podlegającej zapłaceniu należytości za wymieniony towar według cen normalnych.

Niniejsze zaświadczenie odpowiada postanowieniom umowy z przemysłem porcelanowym polskim i stanowi wykonanie jednego z warunków do zastosowania cła konwencyjnego do poz. 887 pp. 2, 3, 4, 6, 7a, b przy przywozie do Polski".

358.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 7859/3/36

w sprawie ulgi przy szczegółowem zgłoszeniu okuć do drzwi i t. d., objętych p. 3 poz. 1010 taryfy celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do treści załącznika V do § 48 ust. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego, obejmującego wykaz danych, które mogą być pominięte przy szczegółowem zgłoszeniu towarów do odprawy celnej przywozowej, towary objęte poz. 1010 p. 1-a, b, 3 mogą być szczegółowo zgłaszane bez wskazywania cyfr rzymskich tych liter. Ponieważ p. 3 tej pozycji podzielony jest tylko na litery i niema dalszego podziału liter na cyfry rzymskie, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ulga przy zgłaszaniu okuć do drzwi i t. d. objętych tym punktem 3 polega na tem, że mogą być nie wskazywane litery tego punktu, t. j. nie jest wymagane podawanie przy zgłoszeniu szczegółowem wagi poszczególnych sztuk.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

359.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 8916/3/36

w sprawie postępowania z odpadkami, pozostałemi po zniszczeniu towarów nieoclonych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy niszczeniu niektórych towarów, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa po bezskute-

cznym przetargu (art. 128 ust. 2 prawa celnego oraz § 218 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego) pozostają odpadki, przedstawiające pewną wartość materjalną, których dalsze zniszczenie nie jest już możliwe (np. łom żelazny po zniszczeniu maszyny). Ministerstwo Skarbu zezwala, aby odpadki takie były sprzedawane w drodze przetargu według ich rzeczywistej wartości; gdyby przetarg nie doszedł do skutku, odpadki te mogą być sprzedawane również z wolnej ręki.

Kwoty uzyskane ze sprzedaży takich odpadków należy zarachowywać na dział 3 § 8 budżetu Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

360.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 7808/3/36

w sprawie sprostowania omyłki w okólniku L. D. IV. 4504/3/36 z dnia 27 lutego 1936 r.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 4504/3/36 z dnia 27 lutego 1936 r. w sprawie pobierania odsetek za zwłokę przy odprawach warunkowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 227) mylnie powołano art. 57 prawa celnego, zamiast art. 56 prawa celnego, co niniejszem prostuje się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

361.

OKÓLNIK T. 71 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 9444/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 732 i 904).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) materjał używany do izolacji, niepalny, wyrabiany ze szlaki pieców hutniczych, znany w handlu pod nazwą „wata mineralna" lub „wata żużlowa" należy clić, na podstawie art. 4 p. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932 r.), według pozycji 855 punktu odpowiedniego taryfy celnej,

2) wyroby osobno niewymienione z białego szkła opalizującego, niezależnie od sposobu nadania szkłu własności opalizujących, należy traktować narówni z wyrobami ze szkła barwionego w masie i clić według pozycji 904 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

362.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 5911/3/36

w sprawie przekazywania kolejami żelaznemi z morskich urzędów celnych przesyłek nieoclonych łącznie z przesyłkami oclonemi.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem ułatwienia formowania w portach polskiego obszaru celnego zbiorowych wagonów z przesyłkami drobnemi, zarządza się aż do odwołania, co następuje:

1) Przesyłki nieoclone, przekazywane z morskich urzędów celnych do innych urzędów celnych, mogą być przewożone w wagonach zbiorowych łącznie z przesyłkami oclonemi, jeżeli na jeden wagon ładowny przypadnie przesyłek nieoclonych conajmniej 1500 kg a wagon będzie adresowany do jednego urzędu celnego.

2) Strony, mające zamiar wysłać przesyłki nieoclone łącznie z oclonemi w wagonie zbiorowym, powinny zgłosić ten zamiar w urzędzie celnym nadawczym, przedstawiając jednocześnie urzędowi w dwóch egzemplarzach spis przesyłek oclonych, na każdy wagon oddzielnie. Spis powinien być sporządzony pismem maszynowem i zawierać: nazwę stacji docelowej, znaki i numery, ilość sztuk, rodzaj opakowania, nazwę i wagę brutto towaru oraz podpis strony.

3) Ładowanie do wagonu zbiorowego przesyłek oclonych łącznie z nieoclonemi odbywa się pod dozorem celnym na podstawie złożonych przez strony w urzędzie celnym spisów przesyłek. Ładowanie przesyłek nieoclonych odbywa się na podstawie listów przekazowych z zastosowaniem przy przewozie ogólnych prze-

pisów o przekazywaniu przesyłek celnych. Przy ładowaniu przesyłek oclonych urząd celny może żądać od stron okazania kwitów celnych.

4) Przesyłki oclone powinny być oznaczone czerwonemi nalepkami w sposób przepisany w § 28 instrukcji manipulacyjnej, przekazywane zaś przesyłki nieoclone — nalepkami zielonemi. Nalepki powinny być naklejane starannie.

Na przekazywane w myśl niniejszego okólnika w wagonach zbiorowych przesyłki nieoclone zasadniczo nie nakłada się plomb celnych, urząd celny jednak może zarządzić nałożenie plomb celnych na poszczególne sztuki przekazywanych towarów w opakowaniach, jeżeli znaki, numery i rodzaj opakowania towarów oclonych są jednakowe ze znakami, numerami i rodzajem opakowania przekazywanych w tym samym wagonie towarów nieoclonych. Wyjątek stanowią nieoclone towary masowe o jednakowych z oclonemi numerach i znakach oraz opakowaniach, na które nie należy nakładać plomb celnych, lecz oznaczać je jako nieoclone nalepkami zielonemi.

Urząd Celny może, według swego uznania, zarządzić również nałożenie plomb celnych na przekazywane w wagonach zbiorowych przesyłki zawierające towary o wysokich stawkach celnych (jak np. tkaniny jedwabne, koronki i t. p.). O nałożeniu plomb celnych na poszczególne sztuki przesyłek należy uczynić adnotację w listach przekazowych.

5) Celem ułatwienia wyładowania przesyłek przekazowych w urzędzie celnym odbiorczym, należy, w miarę możności, ładować je w ten sposób, aby były zgrupowane w jednej części wagonu.

6) Po załadowaniu przesyłek powinny być zawieszone na wagonach plomby celne i naklejone nalepki zielone. Wagon taki przy zachowaniu całości przesyłek i zawieszonych plomb celnych powinien być przez kolej dostarczony bezpośrednio do odbiorczego urzędu celnego.

7) Potwierdzony jeden egzemplarz spisu przesyłek oclonych, z oznaczeniem na nim numeru wagonu, urząd celny nadawczy przesyła urzędowi odbiorczemu razem z listami przekazowemi B. Drugi egzemplarz spisu pozostaje w urzędzie celnym nadawczym przy listach przekazowych C.

8) Po dostarczeniu wagonu do urzędu celnego odbiorczego, urząd ten sprawdza na ogólnych zasadach zgodność z listami przekazowemi wyładowanych przesyłek nieoclonych i przyjmuje je pod dozór celny; spis przesyłek oclonych urząd wręcza za pokwitowaniem pracownikowi kolei, obecnemu przy zdjęciu plomb z wagonu i wyładowaniu przesyłek nieoclonych, celem sprawdzenia przez tego pracownika pozostałych przesyłek oclonych i zamknięcia wagonu plombą kolejową. W razie jakichkolwiek wątpliwości, urzędnik celny może również przeprowadzić sprawdzenie przybyłych przesyłek oclonych, łącznie z pracownikiem kolei.

W przypadku przybycia wagonu z naruszonemi plombami, lub w razie niezgodności przybyłych przekazanych przesyłek z listami przekazowemi, urzędnik celny obowiązany jest sprawdzić wszystkie przesyłki przybyłe w danym wagonie.

9) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

363.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1936 r.

L. D. IV. 7677/3/36

w sprawie zapytań urzędów celnych, dotyczących wątpliwości przy stosowaniu taryfy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy rozstrzyganiu spraw, dotyczących stosowania taryfy celnej, przedstawianych przez urzędy celne, Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że urzędy celne, mając wątpliwości co do zastosowania danej pozycji taryfy celnej, przedstawiają sprawę otaryfowania do Ministerstwa Skarbu, mimo, że strona na dane otaryfowanie wyraża zgodę, przyczem sporządzają protokuł na druku, przewidzianym do wnoszenia zażaleń i wogóle ujmują sprawę tak, jakgdyby strona istotnie wniosła zażalenie, od strony zaś biorą pisemne zobowiązanie uiszczenia należności celnych według tej pozycji taryfy, jaką Ministerstwo Skarbu orzeknie.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Postępowanie takie urzędów celnych nie jest zgodne z obowiązującemi przepisami celnemi, przedstawianie bowiem przez urzędy celne, w formie zażaleń, własnych wątpliwości co do prawidłowości zastosowania danej pozycji taryfy celnej, nie jest formą właściwą, skoro bowiem strona zgodziła się z zastosowaniem danej pozycji, to niema przedmiotu sporu. Pozatem branie zobowiązania w takich przypadkach od strony nie jest przewidziane w obecnie obowiązujących przepisach.

2) Jeżeli urząd celny odprawił towar według danej pozycji taryfy i z zastosowaniem tej pozycji strona zgodziła się, jednak urząd celny nie ma zupełnej pewności co do prawidłowości oclenia, powinien prosić Ministerstwo Skarbu o wyjaśnienie, ujmując swoje wątpliwości w for-

mie zwykłego sprawozdania i nie pobierając od strony jakiegokolwiek zobowiązania. W sprawozdaniu należy podać wszystkie dane, odnoszące się do towaru, nazwisko nadawcy i odbiorcy, pozycję taryfy celnej, zgłoszoną przez stronę (przy zgłoszeniu szczegółowem), nadto przy artykułach chemicznych — fakturową nazwę towaru, ewent. skład chemiczny i t. p.; pozatem urząd celny powinien wyjaśnić na czem wątpliwości polegają. Wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu, udzielone na skutek takiego zapytania i wskazujące, że towar podpada pod inną pozycję taryfy celnej, ma stosownie do § 30 ust. 6 instrukcji manipulacyjnej zastosowanie na przyszłość, jeżeli nadeszło do urzędu celnego po wydania towaru do wolnego obrotu; gdyby jednak w chwili nadejścia wyjaśnienia towar znajdował się pod dozorem celnym, wynik rewizji powinien być zmieniony stosownie do wyjaśnienia.

3) Jeżeli natomiast przy otaryfowaniu towaru zachodzi, zdaniem urzędu celnego, możliwość zastosowania stawek celnych — jednej wyższej lub drugiej niższej, urząd celny jest obowiązany zastosować stawkę wyższą i w razie sprzeciwu strony rozstrzygnąć sprawę w drodze ustalonej dla zażaleń. W tych warunkach strona nie będzie pozbawiona obrony swoich interesów, ze względu na przysługujące jej środki prawne (art. 130 i 131 prawa celnego), Skarb zaś Państwa nie będzie narażony na ewentualne straty.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

364.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 21654/2/36

w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

W związku z ustawą z dnia 30 marca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 187) zmieniającą postanowienie ust. (1) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) — Ministerstwo Skarbu poleca, by — poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 roku urzędy skarbowe nie pobierały podatku specjalnego, potrącanego od wynagrodzeń, o których mowa w pkt. 3 ust. (1) art. 2 powołanego wyżej dekretu.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

365.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 21640/2/36

w sprawie podatku dochodowego od skumulowanych uposażeń (emerytury).

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie ze skargi Dr. Józefa Wnęka w Poznaniu.

„Art. 3 ustawy z 7 listopada 1931 r. wprowadza uzupełnienie do ustawy o państwowym podatku dochodowym przez dodanie art. 112/a. Ten zatem przepis nie ma bytu oderwanego i samodzielnego poza ustawą o podatku dochodowym. W nim jest wprawdzie mowa jedynie o **wynagrodzeniu** otrzymanem od służbodawcy, lecz właśnie z tej okoliczności, że ustawa z 7 listopada 1931 posługuje się określeniem, którego nie używa ustawa o podatku dochodowym w wstępnym artykule działu II, wskazuje dobitnie, że ustawodawcy chodziło tu o objęcie tem różnem określeniem całokształtu dochodów, opisanych w art. 109. Zresztą zarówno nadpis do działu II „opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę", jakoteż osnowa art. 109 (dochody z uposażeń służbowych, **emerytur** i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają podatkowi dochodowemu **na zasadzie przepisów** Działu II niniejszej ustawy) nie pozwalają wątpić, że postanowienia tego działu odnoszą się do całokształtu opisanych dochodów, nawet bez wyraźnego rozczłonkowywania tego całokształtu na poszczególne, w art. 109 podane rodzaje. To też zauważyć można w dalszych artykułach niejednolitą terminologję, używaną dla określenia tego samego względnie tych samych pojęć. I tak w art. 110 ustawa mówi o wysokości „uposażeń względnie wynagrodzeń", w art. 111 zaś o wypłacie „uposażenia", względnie w ustępach 2 i 3 „wynagrodzeń", a jednak nie może być rozbieżności w tłumaczeniu tych przepisów, że mianowicie odnoszą się one zarówno do uposażeń czynnej służby i wynagrodzeń za najemną pracę jako też do wynagrodzeń t. zw. emerytalnych.

O ile zaś chodzi o podmioty obowiązane do poboru podatku dochodowego w drodze potrącenia, to ustawa w wszystkich przepisach działu II konsekwentnie nazywa ich „służbodawcami" (art. 112, 113, 115, 116) bez różnicy, czy chodzi o podmiot wypłacający wynagrodzenie za usługi świadczone z uwagi na t. zw. „czynną" służbę, czy o wynagrodzenia wypłacane pracownikom, którzy nie pozostają już w służbie „czynnej", gdyż przeszli w stan spoczynku a zatem o emerytury.

Posługiwanie się zatem ustawy w dodatkowym artykule 112/a określeniem „służbodawców" bynajmniej nie robi z tego przepisu wyjątkowego przepisu w stosunku do innych artykułów i nie daje podstawy do wniosku, że właśnie w tym artykule ustawa chciała temu określeniu nadać znaczenie ciaśniejsze, aniżeli w innych przepisach.

Trafnie zatem władza pozwana odwołała się do przepisu art. 20 ustawy w celu ustalenia rozciągłości pojęciowej spornego określenia „wynagrodzenie" użytego w art. 112 lit. a".

— — — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

366.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 2638/1/36

w sprawie zwolnienia od specjalnego podatku od wynagrodzeń niektórych dodatków wypłacanych w resortach Ministerstwa: Komunikacji i Poczt i Telegrafów.

Na podstawie art. 123 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 14, poz. 134) zwalniam od specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych, następujące dodatki wypłacane w resortach Ministerstwa Komunikacji i Poczt i Telegrafów: dodatki dla drużyn konduktorskich i parowozowych P. K. P., dodatki dla szoferów i konduktorów samochodów przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", ryczałty obchodowe dla funkcjonarjuszów, przydzielonych do nadzoru dróg wodnych, ryczałty objazdowe dla nadzorców dróg i mostów, ryczałty nawigacyjne dla funkcjonarjuszów niższych, zatrudnionych na objektach pływających, dodatki za pracę w pocztach ruchomych, dodatki za konwój poczty kolejami oraz na drogach bitych, dodatki za służbę nocną oraz dodatki sezonowe.

Zarządzenie niniejsze obejmuje dodatki, wypłacane za czas od dnia 1 maja 1936 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

367.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 5044/1/36

w sprawie wykładni postanowień art. 2 ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestji.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Urzędów Skarbowych oraz Urzędów Opłat Stemplowych.

W uzupełnieniu okólników z dnia 10 stycznia 1936 r. L. D. V. 150/1/36 i z dnia 10 marca 1936 r. L. D. V. 3000/1/36 Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1936 r. Nr. 3 K. 2046/35, które zawiera miarodajną dla sądów wykładnię art. 2 ustawy o amnestji z dnia 2 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 6):

„Uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 11.III. Nr. 3 K. 2046/35

w sprawie Andrzeja Mutha z art. 181 ord. pod.

1. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dn. 28 czerwca 1935 r. oskarżony Andrzej Muth został uznany winnym występku z § 2 art. 181 ord. podatkowej, polegającego na prowadzeniu zakładu gastronomicznego z wyszynkiem wódek na podstawie niewłaściwego świadectwa III kategorji handlowej i skazany przy zastosowaniu art. 170 cyt. ord. na grzywnę w kwocie 50 złotych. Od powyższego wyroku założył oskarżony dopuszczalną kasację.

Z akt wynika, że różnica między ceną świadectwa właściwego (kategorji II-ej) a ceną świadectwa, które oskarżony posiadał (kat. III-ej) wynosi 265 zł; najwyższa zatem kara, która za konkretny czyn groziła oskarżonemu (w wysokości trzykrotnej różnicy między cenami powyższych świadectw) wynosiła 795 złotych (§ 2 art. 181 ord. pod.) a więc mniej niż 1.000 złotych.

Na tem tle wyłania się zagadnienie, czy czyn przypisany oskarżonemu nie podpada pod przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 ustawy o amnestji z r. 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) i czy nie zachodzi w konsekwencji konieczność umorzenia z urzędu postępowania ze względu na istnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci abolicji z mocy ustawy (ust. 3 art. 2 cyt. ust. o amn. i art. 3 k. p. k.).

2. Na powyższe pytanie należy odpowiedzieć przecząco. Przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn., mówiąc o przestępstwach skarbowych (określonych w innych, niż wymienione w pkt. 1 przepisach o daninach publicznych) a zagrożonych karą pieniężną do 1000 zł albo grzywną do tej wysokości — ma na myśli w zasadzie prze-

stępstwa zagrożone t. zw. „sztywną" karą pieniężną, której ustawowe „maksimum" nie przekracza 1000 zł. O tem, czy dane przestępstwo podpada pod przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn. (lub pod analogiczny przepis lit. d pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust.) rozstrzyga zatem nie kara, która sprawcy została wymierzona lub która mu grozi w konkretnym przypadku, lecz wyłącznie kara, którą jest zagrożony przewidziany w ustawie stan faktyczny, jakiemu czyn sprawcy odpowiada. Z tych przyczyn pod powyższe przepisy w zasadzie nie podpadają przestępstwa skarbowe zagrożone karą pieniężną lub grzywną „ruchomą", wymierzaną w pewnych wielokrotnościach, t. zw. podstawy obliczeniowej (którą może być wysokość uszczuplonej należności skarbowej, ilość bezprawnie przewiezionych, posiadanych lub wyprodukowanych towarów, surowców i t. p.), albowiem ustawowe maksimum kary pieniężnej jest w tych sprawach z reguły nieoznaczone. Wyjątek od tej zasady stanowićby mogło przestępstwo skarbowe zagrożone karą „ruchomą", tylko wtedy, gdyby z danego przepisu ustawy nie dało się wymierzyć „w żadnym razie" kary pieniężnej lub grzywny wyższej niż 1000 zł (por. § 2 art. 14 przep. wpr. k. k. i pr. o wykr.) oczywiście nie za dany określony konkretny czyn przestępny, lecz wogóle za czyn jakikolwiek, któryby był do pomyślenia w ramach dyspozycji karnej danego przepisu. Nie przesądzając w tej chwili, czy taki wyjątkowy przepis w zakresie przestępstw skarbowych zagrożonych karą ruchomą wogóle w naszem ustawodawstwie istnieje — należy stwierdzić odrazu, że przestępstwo z § 2 art. 181 ord. pod. do tej kategorji nie należy, gdyż grzywna, jaką w ramach tego przepisu można „in abstracto" wymierzyć przekracza niewątpliwie kwotę 1000 zł.

3. Że taka wykładnia przepisu pkt. 2 ust. 2 art. 2 ust. o amn. (i analogicznego przepisu lit. d pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust.) odpowiada całkowicie intencji ustawodawcy, wynika jasno z historji tworzenia się danych przepisów. Przepis pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust. uchwalony został przez ciała ustawodawcze w brzmieniu zaprojektowanem przez Rząd z tą zmianą, że zamiast kwoty 500 zł, figurującej w przedłożeniu rządowem, wstawiono kwotę 1000 zł. Z uzasadnienia projektu rządowego (druk sejmowy Nr. 23 Kad. IV. Sesji 35/36 r.) wynika, że w świetle intencji Rządu pod obecny pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust. podpaść miały wyłącznie „przestępstwa typu porządkowego", czem tłumaczy się kwota 500 zł, zawarta w projektowanem brzmieniu przepisu (por. § 2 art. 161 ord. pod. w pierwotnem jego brzmieniu i pierwotnej numeracji). Jest rzeczą jasną zatem, że projektodawca miał na myśli karę „sztywną", bo przestępstwa zagrożone karą ruchomą nigdy nie należały do typu przestępstw porządkowych w rozumieniu ordynacji podatkowej i pokrewnych ustaw. Sejm wstawiając zamiast kwoty 500 zł, kwotę 1000 zł niewątpliwie rozszerzył amnestję z pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust. poza zakres przestępstw porządkowych, również niewątpliwie jednak nie kwestjonował zasady, że przepis powyższy nie odnosi się do przestępstw zagrożonych karą ruchomą, co jest widoczne jasno na tle analogicznego przepisu lit. d) pkt. 1 ust. 2 art. 2 ust. o amn. Co do tego przepisu uzasadnienie projektu rządowego wypowiada już „expressis verbis" zasadę, że „podpadną" podeń „przestępstwa skarbowe zagrożone sztywną karą pieniężną, jeżeli ta nie przekracza 1000 zł". Że ciała ustawodawcze podzieliły całkowicie tę myśl projektodawcy ustawy tego widocznym dowodem jest poprawka, którą wprowadziła Komisja Sejmowa do projektowanego tekstu lit. e) pkt. 1 ust. 2 art. 2 cyt. ust. z wyraźną myślą o rozszerzeniu (a nie zwężeniu) amnestji. W szczególności rozszerzono w przepisie tym amnestję na przestępstwa określone w § 3 art. 57 u. k. s., jeżeli przestrzeń gruntu nie przenosi dwóch metrów kwadratowych". Otóż gdyby ustawodawca uważał, że pod przepis lit. d) pkt. 1 ust. 2 art. 2 ust. o amn. podpadną także czyny, zagrożone karą ruchomą, za które w konkretnym przypadku nie można wymierzyć więcej niż 1000 zł — wówczas nie wprowadzałby do cyt. przepisu lit. e wspomnianej wyżej poprawki, gdyż przypadek, którego poprawka dotyczy mieściłby się całkowicie w przepisie zawartym pod lit. d). Przepis lit. e poucza również, z jakich niekonsekwencyj prowadziłaby rozszerzająca wykładnia przepisu lit. **d** pkt. 1 ust. 2 art. 2 ustawy o amnestji (i analogicznego przepisu pkt. 2 ust. 2 art. 2 cyt. ust.), gdyby chcieć powyższe przepisy zastosować do kary, którą jest zagrożone nie przestępstwo „in abstracto", lecz konkretne zdarzenie przestępne. Wynikałoby wtedy np., że surowiej karane przestępstwo z § 1 art. 57 u. k. s. (niedozwolona uprawa tytoniu) podlega amnestji w granicach pkt. d nawet wówczas, gdy uprawiony grunt liczy 50 metrów kwadratowych (50 × 20 zł = 1000 zł), natomiast analogiczne, lecz lżejsze przestępstwo w § 3 art. 57 u. k. s. (niedozwolona pielęgnacja tytoniu) podlegałoby amnestji tylko w granicach dwóch metrów kwadratowych gruntu, jako podstawy obliczeniowej kary.

Jeżeli więc nawet pominąć oczywiste intencje ustawodawcy, przytoczone na podstawie historji powstania odnośnych przepisów i przyjąć, że ustawa, odrywając się od swoich twórców i żyjąc samodzielnem życiem, wymaga by jej wolę odtwarzać wyłącznie z niej samej, to i wtedy także nie wolno dojść do innych wniosków, niż przytoczone u progu niniejszych rozważań.

4. Podkreślić trzeba, że wykładnia pkt. 2 ust. 2 art. 2 o amn. ograniczająca przepis ten w zasadzie do przestępstw zagrożonych karą „sztywną" — pokrywa się ze stanowiskiem zajętem przez Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 10 stycznia 1936 r. L. D. V. 150/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/36, poz. 37). Wykładnia ta idzie również po linji dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego osnutego na tle art. 13 k. k. (por. Zb. orz. Nr. 167/33), a zwłasz-

cza na tle § 2 art. 14 i § 4 art. 16 przep. wpr. k. k. i pr. o wykr., które to przepisy w związku z ustawą o kradzieżach leśnych z r. 1878 budziły analogiczne wątpliwości do tych, które rozstrzygnięto w powyższych wywodach (por. Zb. orz. Nr. 298/34)".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

368.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 5483/1/36

w sprawie poboru zaliczki na nadzwyczajną daninę majątkową.

Do

Izb Skarbowych na obszarze województw centralnych i wschodnich oraz pomorskiego i poznańskiego tudzież podległych im Urzędów Skarbowych.

Pragnąc ułatwić drobnym rolnikom uregulowanie zaliczki na nadzwyczajną daninę majątkową za rok 1936, Ministerstwo Skarbu zezwala, aby wpłaty z tytułu tej zaliczki, uskuteczniane przez rolników, o których mowa w ustępie pierwszym części II okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 18 kwietnia r. b. L. D. V. 5175/1/36 w sprawie zorganizowania poboru I raty podatku gruntowego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 10, poz. 332) do rąk delegowanych urzędników w myśl cz. III tego okólnika były pobierane bez odsetek.

Ulga ta dotyczy również wpłat zaliczki, dokonywanych bezpośrednio w kasie urzędu skarbowego przez płatników z miejscowości, leżących w pobliżu siedziby urzędu skarbowego, dla których nie zostanie zorganizowany specjalny punkt poboru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

369.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 5439/1/36

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225) zostało zmienione rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 15 czerwca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 309) i z dnia 31 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 243). Celem ułatwienia orjentacji w obecnie obowiązujących przepisach wspomnianego na wstępie rozporządzenia, Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości jednolity tekst tego rozporządzenia z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych powołanemi wyżej rozporządzeniami.

Zarazem zauważa się, że § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r., jako przejściowy, nie jest włączony do jednolitego tekstu rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r. W myśl tego paragrafu płatnicy, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r. utracili prawo do ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), wskutek nieuiszczenia dobrowolnie podatku przypisanego w roku budżetowym 1935/36, odzyskują je z dniem wejścia w życie rozporządzenia z dnia 31 marca 1936 r. na warunkach w niem określonych. Kwoty uiszczone przez tych płatników na pokrycie zaległości, podlegających odroczeniu, powinny być przerachowane przedewszystkiem na bieżące zaległości w podatkach podlegających ulgom, w braku zaś takich zaległości — w innych daninach, niepodlegających ulgom, a w braku zaległości jednych i drugich — powinny być przerachowane na pokrycie zaległości odroczonych w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. z zastosowaniem bonifikaty, o której mowa w § 9 tego rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

Załącznik do okólnika z dnia 27 kwietnia 1936 r. L. D. V. 5439/1/36.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1935 r.

o ulgach w spłacie zaległości podatkowych, w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 15 czerwca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 309) i z dnia 31 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 243).

Na podstawie art. 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno - prawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 50, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1.

(1) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się do zaległości w podatkach państwo-

wych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dział I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym, wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi.

(2) Zaległości podatkowe, wymienione w ust. (1), nazywane będą w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego zaległościami.

(3) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, stosuje się w każdym podatku i w każdym okręgu wymiarowym odrębnie.

§ 2.

(1) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, przysługują z urzędu osobom fizycznym, spadkom nieobjętym (wakującym) i spółkom jawnym, z następującemi zastrzeżeniami:

1) płatnicy, przeciwko którym wszczęto przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego dochodzenie karne z powodu naruszenia przepisów ustaw o podatkach, wymienionych w ust. (1) § 1, zagrożonego karą pozbawienia wolności, z ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem nie korzystają, wyjąwszy przypadki, gdy na skutek przeprowadzonego dochodzenia płatnik został uwolniony od odpowiedzialności karnej lub gdy dochodzenie zostało umorzone;

2) płatnicy, którzy na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), pozbawieni zostali prawa do ulg określonych w tem rozporządzeniu, korzystają z ulg wynikających z rozporządzenia niniejszego tylko pod warunkami ustalonemi w § 12;

3) płatnicy,posiadający ordynacje (fideikomisy), mogą uzyskać ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, w odniesieniu do wszystkich zaległości, bez względu na to, czy obciążają one tylko ordynacje, czy też także prywatne majątki tych płatników — na indywidualne podania wnoszone do Ministerstwa Skarbu;

4) płatnicy, którym ogłoszono upadłość, nie korzystają z ulg, bądź tracą prawo do dalszych ulg, wynikających z rozporządzenia niniejszego.

(2) Osoby, niewymienione w ust. (1), mogą uzyskać ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, na podania wnoszone za pośrednictwem właściwych władz skarbowych do Ministerstwa Skarbu, w terminie do dnia 1 sierpnia 1935 r.

§ 3.

(1) Płatnikowi, który w roku budżetowym 1934/35 uiścił conajmniej sumę, stanowiącą równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), a ogólna suma zaległości w tym podatku, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną sumą zaległości, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r.:

1) nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się nie więcej niż o 25% — umarza się połowę zaległości w tym podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r. a uwidocznionych w księgach bierczych według stanu na dzień 31 marca 1935 r.;

2) zmniejszyła się więcej niż o 25% — umarza się całkowicie zaległości wymienione w pkt. 1).

(2) Płatnikowi, któremu w roku budżetowym 1934/35 nie przypisano podatku (§ 1), a który jednakowoż posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., wskutek dokonanych uiszczeń nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się w stopniu przepisanym w ust. (1).

(3) Płatnikowi, któremu nie przypisano podatku (§ 1) w latach budżetowych 1933/34 i 1934/35, a który posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r. w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na ną na dzień 31 marca 1933 r., wskutek dokonanych uiszczeń zmniejszeniu w stopniu przepisanym w ust. (1).

§ 4.

(1) Płatnikowi, który uiścił w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym roku podatku, odracza się do dnia 31 marca 1938 r. zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorzeniu na podstawie ust. (1) § 3, oraz zaległości, pochodzących z roku budżetowego 1933/34.

(2) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (2) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., a który w terminie do dnia 31 marca 1935 r. włącznie uiścił podatek, przypisany mu w roku budżetowym 1933/34, zapłatę drugiej połowy zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(3) Płatnikowi, któremu na podstawie ust. (3) § 3 umorzono połowę zaległości, pochodzących z przed 1 kwietnia 1933 r., zapłatę drugiej połowy tych zaległości odracza się do dnia 31 marca 1938 r.

(4) Odroczenia, o których mowa w ust. (1) — (3), przysługują pod warunkiem uiszczania w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 podatku, przypisywanego w tych latach.

§ 5.

(1) Płatnikowi, który:

1a) w roku budżetowym 1934/35 uiścił przypisany mu w tym roku podatek, albo

b) w roku budżetowym 1934/35 uiścił, lub zgodnie z postanowieniami § 7, uiści równo-

wartość przypisanego mu w tym roku podatku i zarazem, w przypadkach przewidzianych w § 8, uiści w terminie do dnia 31 marca 1936 r. zaległości powstałe w tym podatku w roku budżetowym 1934/35,

umarza się, niezależnie od umorzeń, przewidzianych w § 3, 10% zaległości odroczonych w myśl § 4;

2) w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 uiści podatek, jaki mu w tych latach będzie przypisywany, umorzy się

w roku budżetowym 1935/36 — 15%
" " " 1936/37 — 20%
" " " 1937/38 — 25%

zaległości odroczonych w myśl § 4.

(2) Podstawę umorzeń przewidzianych w ust. (1) stanowić będzie w każdym roku budżetowym suma zaległości, odroczona w myśl § 4.

(3) Umorzenia, przewidziane w ust. (1), dokonywane będą w ostatnim dniu każdego roku budżetowego. Wyjątek stanowi umorzenie przewidziane w pkt. 1) ust. (1), które dokonane będzie z końcem roku budżetowego 1935/36.

§ 5a.

(1) Płatnik, któremu w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 lub w jednym z tych okresów budżetowych podatek nie zostanie przypisany, zachowuje prawo do odroczenia zaległości, przewidzianego w § 4, traci natomiast prawo do umorzenia, przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5, związanego z rokiem budżetowym, w którym mu podatku nie przypisano. Jeżeli jednak w odpowiednim następnym roku budżetowym (1936/37, 1937/38 lub 1938/39) zostanie płatnikowi przypisany podatek za dwa lub więcej lat i płatnik uiści ten podatek w roku budżetowym, w którym nastąpił jego przypis, odzyskuje prawo do umorzenia związanego z rokiem poprzednim lub z latami poprzedniemi, a to w zależności od tego, za ile lat podatkowych ponad jeden uskuteczniono mu przypis podatku.

(2) Płatnik, który w roku budżetowym 1935/36, 1936/37 lub 1937/38 nie uiści przypisanego mu w danym roku podatku, traci prawo do umorzenia części zaległości odroczonych (§ 4), przewidzianego w pkt. 2) ust. (1) § 5 i związanego z rokiem budżetowym, w którym podatku przypisanego nie uiścił, oraz do odroczenia tej części zaległości do dnia 31 marca 1938 r.

§ 6.

Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości odroczonych w myśl § 4, umarza się za czas od dnia ich powstania do dnia 31 marca 1934 r. włącznie.

§ 7.

(1) Płatnik, który w roku budżetowym 1934/35 nie uiścił sumy, stanowiącej równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), korzysta mimo to z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, jeżeli brakująca do wysokości tej sumy różnica oraz przypadające od niej odsetki zostaną wyrównane, bądź w drodze egzekucji, bądź w drodze dobrowolnej wpłaty, w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. Uzyskana z tego tytułu suma zostanie zarachowana na pokrycie zaległości powstałych w tym podatku w r. 1934/35.

(2) Dla posiadaczy gospodarstw wiejskich, których główne zajęcie stanowi prowadzenie tych gospodarstw, termin uiszczenia różnicy wyznacza się na dzień 15 października 1935 r.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających mają odpowiednie zastosowanie do pokrycia zaległości w podatku, powstałych w roku budżetowym 1933/34, w tych wypadkach, gdy nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35. Płatnik przez uiszczenie tych zaległości w terminach wyżej wskazanych może uzyskać prawo do odroczenia zaległości pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 roku, przewidzianego w § 4, oraz do ulg, wynikających z paragrafów następnych, natomiast nie uzyskuje prawa do umorzeń przewidzianych w § 3.

§ 8.

Płatnikowi, który pomimo uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 lub w terminach przewidzianych w § 7 równowartości przypisanego mu w tym roku podatku, posiada powstałe w tym roku zaległości, zezwala się na spłatę ich w terminie do dnia 31 marca 1936 r., z odsetkami ulgowemi za czas od dnia powstania tych zaległości.

§ 9.

Wpłaty na poczet zaległości odroczonych w myśl § 4, dokonywane w okresie odroczenia, powodują pokrycie zaległości w stosunku

w roku budżetowym 1935/36 — 250%
" " " 1936/37 — 200%
" " " 1937/38 — 150%

dokonanej każdorazowo wpłaty oraz umorzenie odsetek, przypadających od pokrytych w ten sposób zaległości.

§ 10.

(1) Wpłaty, o których mowa w § 9, mogą być dokonywane gotówką i obligacjami 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

(2) Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r. będą przyjmowane według ich wartości imiennej od wszystkich ich właścicieli. Za właścicieli obligacyj pożyczki narodowej uważa się pierwonabywców tych obligacyj oraz osoby, które otrzymały te obligacje na zasadzie przelewu dokonanego za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416).

§ 11.

(1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej

równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

(1) „podatek przypisany" stanowi ogólna suma wymierzonego podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o odpisy, dotyczące tegoż wymiaru i dokonane w roku budżetowym, w którym uskuteczniono przypis; jeżeli jednak w wyniku rozpatrzenia odwołania, udzielenia ulg z tytułu nowowzniesionej budowli lub z innego powodu podatek, przypisany w roku budżetowym 1934/35, został w tymże roku całkowicie odpisany, uważa się, że płatnik w roku budżetowym 1934/35 nie miał przypisanego podatku;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, któremi w myśl obowiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub w zarządzeniach wydanych przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji, oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w określonym terminie należności, rozumie się przez to wpłaty uskutecznione zarówno dobrowolnie, jak i na skutek wdrożonej egzekucji.

(3) Jeżeli płatnik, przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, pokrył należność podatkową w drodze kompensacji, zgodnie z przepisem § 3 art. 97 ordynacji podatkowej lub zarządzeniami wydanemi przed dniem wejścia w życie ordynacji podatkowej, to kompensację taką uważa się w rozumieniu rozporządzenia niniejszego za uiszczenie, dokonane w dniu złożenia urzędowi skarbowemu zaświadczenia dłużnej władzy lub urzędu o wysokości kwoty należnej płatnikowi. Należności podatkowe, pokryte w drodze kompensacji, nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, chociażby dłużna władza przelała należną kwotę do kasy urzędu skarbowego po dniu 31 marca 1935 r.

(4) Jeżeli z uwagi na przysługujące płatnikowi wynagrodzenie za grunty przejęte na cele osadnictwa wojskowego lub reformy rolnej odroczono mu płatność niektórych należności podatkowych, to zaległości z tytułu tych podatków do wysokości przysługującego płatnikowi wynagrodzenia nie korzystają z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(5) Należności podatkowe, znajdujące pokrycie w sumach złożonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego do depozytu celem podziału przez sąd, nie korzystają z ulg, chociażby przekazanie tych sum władzom skarbowym nastąpiło po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(6) Jeżeli po zastosowaniu ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, wymiary podatku przypisane w roku budżetowym 1933/34 i w latach poprzednich na skutek wniesionych odwołań ulegną zmianie, właściwa władza skarbowa podda przyznane ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jakiby płatnikowi przysługiwał, gdyby odwołanie rozstrzygnięto przed dniem 1 kwietnia 1935 r., i gdyby wyprowadzona wskutek uwzględnienia odwołania nadpłata została przerachowana na pokrycie innych zaległości w tym podatku, do których zastosowano ulgi z rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem ulgi, przewidzianej w § 8.

§ 12.

Płatnikom, wymienionym w pkt. 2) ust. (1) § 2, którzy w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. wpłacą w gotówce sumę, odpowiadającą równowartości przypisanych im w okresie od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1935 r. wszystkich podatków wymienionych w § 1 ust. (1), z dodatkami państwowemi i samorządowemi oraz z przypadającemi odsetkami i kosztami egzekucji, przyznaje się w odniesieniu do zaległości, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1932 r., ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem z tą różnicą, że ilekroć w rozporządzeniu tem powołana jest data 31 marca lub 1 kwietnia 1933 r., zastępuje się ją datą 31 marca lub 1 kwietnia 1932 r.

§ 13.

(1) Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 816). Przepisy rozporządzenia niniejszego będą jednak stosowane tylko wobec tych płatników, którzy zrezygnują zupełnie z ulg przyznanych im wspomnianemi wyżej rozporządzeniami i o rezygnacji tej oraz o chęci korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, zawiadomią pisemnie właściwą władzę skarbową w terminie do dnia 15 maja 1935 r. Płatnicy, którzy wybiorą ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, nie będą mogli następnie prosić o przywrócenie prawa do korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniach na wstępie wymienionych.

(2) Płatnicy, których zaległości podatkowe, pochodzące z przypisów dokonanych przed 1 kwietnia 1933 r., zostały umorzone na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135), korzystają w odniesieniu do zaległości, powstałych w latach budżetowych 1933/34, 1934/35, z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, na warunkach w niem ustalonych.

(3) O ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym, pobieranym od jednostek zbiorowych, warunek „uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 równowartości przypisanego w tym roku podatku" zastępuje się warunkiem uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy podatku wymierzonego za rok 1934.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

370.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 5331/1/36

w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych w brzmieniu rozporządzenia z dnia 31 marca 1936 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W Dzienniku Ustaw Nr. 30, poz. 243 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r., zmieniające rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 roku o ulgach w spłacie zaległości podatkowych. Jednolity tekst tego rozporządzenia, z uwzględnieniem zmian doń wprowadzonych, ogłoszony zostaje równocześnie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu pod poz. 369.

W związku z temi zmianami oraz z wątpliwościami, podnoszonemi przez niektóre izby skarbowe, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Dodany obecnie w ust. (1) § 2 punkt 4) zawiera przepis, który znalazł wyraz w okólnikach z dnia 11 maja 1935 r. L. D. V. 17931/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 349) i z dnia 18 czerwca 1935 r. L. D. V. 22099/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17, poz. 409).

2) Skreślenie w ust. (2) § 3 wyrazów „oraz ulgi określone w paragrafach następnych" jest konsekwencją nowej redakcji, nadanej § 4, i w stosunku do dawnego stanu nie pociąga za sobą żadnych zmian materjalnych.

3) Ustęp (3), dodany obecnie w § 3, jest powtórzeniem zarządzenia, wydanego w okólniku z dnia 18 czerwca 1935 r. L. D. V. 22099/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17, poz. 409), nie wprowadza zatem do dotychczasowego stanu żadnych zmian.

4) Przepisy, zawarte w § 4, w brzmieniu obecnem, wprowadzają w stosunku do stanu dotychczasowego tę zmianę, że obowiązujący przedtem warunek dobrowolnego płacenia należności bieżących zostaje zniesiony. Płatnik zatem, od którego bieżący przypis zostanie w danym roku budżetowym ściągnięty w drodze egzekucyjnej, prawa do ulg nie traci i korzysta z nich nadal narówni z płatnikiem, który podatek zapłaci bez zastosowania przymusu egzekucyjnego.

W związku z przepisem ust. (2) § 5a przepis ust. (4) obecnego § 4 należy rozumieć w ten sposób, że płatnik, który nie uiści w danym roku budżetowym przepisanego mu w tym roku podatku, traci prawo do odroczenia jedynie tej części zaległości, która byłaby mu umorzona, gdyby przypisany podatek zapłacił.

5) Skreślenie wyrazu „dobrowolnie" w pkt. 2) ust. (1) § 5 jest konsekwencją skreślenia warunku dobrowolnego płacenia bieżących podatków w § 4.

6) Skreślenie dotychczasowego ustępu (2) w § 5 stanowi zmianę materjalną, polegającą na złagodzeniu pierwotnych rygorów w odniesieniu do płacenia przypisów bieżących i pozostaje w związku ze zmianami, jakie wprowadzone zostały nowym paragrafem, oznaczonym jako § 5a. Wskutek tego skreślenia odpadają wątpliwości, jakie podnosiły niektóre izby skarbowe, czy w razie nieuzyskania przez płatnika prawa do umorzenia 10% zaległości na podstawie przepisu pkt. 1) ust. (1) § 5 może on uzyskać umorzenie z pkt. 2 ust. (1) tego paragrafu w roku 1935/36 i w latach następnych.

Umorzenie 10% odroczonej zaległości, przewidziane w pkt. 1 ust. (1) § 5, przysługuje tylko tym płatnikom, którzy mieli przypisany podatek w roku 1934/35, o ile oczywiście dopełnili warunków, od których to umorzenie jest uzależnione.

7) § 5a jest przepisem zupełnie nowym i reguluje w zupełnie odmiennej niż dotychczas płaszczyźnie sprawę skutków, jakie pociąga za sobą dla płatnika nieuiszczenie w danym roku budżetowym podatku, przypisanego w tym roku. Dotychczas płatnik, który nie uiścił podatku przypisanego w tym samym roku, w którym przypisu dokonano, albo, który nie uiścił podatku skutkiem niedokonania wymiaru, traci prawo do wszelkich ulg. Obecnie § 5a rozróżnia dwie kategorje płatników: do pierwszej zalicza tych, którzy podatku nie uiścili dlatego, że im podatku w tym roku nie przypisano, do drugiej tych, którym podatek przypisano, a którzy pomimo to nie uiścili go w roku, w którym przypis uskuteczniono.

Otóż w świetle § 5a płatnik, należący do kategorji pierwszej, korzysta nadal z odroczenia całej zaległości do dnia 31 marca 1938 r., traci natomiast prawo do umorzenia, które przewidziane jest dla danego roku budżetowego w pkt. 2) ust. (1) § 5. A więc płatnik, któremu np. w roku budżetowym 1935/36 nie przypisano

podatku, traci tylko umorzenie w wysokości 15%. O ile jednak w roku budżetowym 1936/37 płatnikowi temu zostanie wymierzony podatek za dwa lata podatkowe, i płatnik ten w tymże roku wyrówna oba te przypisy, odzyskuje z powrotem prawo do umorzenia 15% i z końcem roku 1936/37 płatnikowi temu umorzy się łącznie 35% zaległości odroczonej (15% za rok 1935/36 i 20% za rok 1936/37).

Płatnik, należący do kategorji drugiej, traci prawo do umorzenia z pkt. 2) ust. (1) § 5, związanego z danym rokiem budżetowym, oraz do odroczenia tej części zaległości, która byłaby mu umorzona. Przykład: płatnikowi z mocy § 4 odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 złotych. Podatku, przypisanego w roku budżetowym 1935/36, płatnik w tymże roku nie uiścił, natomiast w terminie do dnia 31 marca 1936 r. pokrył całą zaległość z roku 1934/35. Sprawa ulg dla tego płatnika przedstawia się następująco: Płatnikowi należy umorzyć 10% z kwoty 1.000 złotych, ponieważ dopełnił warunku z pkt. 1) ust. (1) § 5. Pozostaje zatem zaległość 900 złotych. Ponieważ płatnik nie zapłacił przypisu z roku 1935/36, nie przysługuje mu umorzenie 15%, czyli sumy 150 zł, i suma ta traci prawo do odroczenia do dnia 31 marca 1938 r., wskutek czego płatnik obowiązany jest ją zapłacić wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 1934 r. Obowiązek zapłaty odsetek wynika z przepisów ustawy o odsetkach, w myśl których płatnik, w razie utraty prawa do odroczenia, winien zapłacić odsetki za cały czas zwłoki. W danym jednak wypadku odsetki mogą być pobrane tylko za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r., ponieważ za okres poprzedni zostały umorzone z mocy § 6 omawianego rozporządzenia.

Obowiązek zapłaty sumy 150 zł powstaje z dniem 1 kwietnia 1936 r., przyczem bonifikaty, przewidziane w § 9, oraz prawo zapłaty pożyczkami Narodową i Konwersyjną z 1924 r., w odniesieniu do tej sumy płatnikowi nie przysługują. W razie nieuiszczenia suma ta podlega egzekucji, natomiast pozostała zaległość w kwocie 750 złotych korzysta nadal z odroczenia do dnia 31 marca 1938 r. oraz z tych wszystkich ulg, które z latami 1936/37 i 1937/38 z mocy rozporządzenia są związane.

8) Nieuiszczenie w terminie do dnia 31 marca 1936 r. reszty zaległości z przypisu z roku 1934/35 oraz nieuiszczenie podatku w następnych latach budżetowych spowodu niedokonania wymiaru, pociągają za sobą tylko utratę prawa do umorzeń przewidzianych w ust. (1) § 5, natomiast nie pozbawiają płatnika prawa do odroczenia do dnia 31 marca 1938 r. tych części zaległości, które zostałyby płatnikowi umorzone, gdyby był dotrzymał terminu 31 marca 1936 r. do spłaty reszty zaległości z przypisu z r. 1934/35, lub gdyby wymiary zostały dla niego we właściwych latach uskutecznione i gdyby on je w tych latach zapłacił.

9) W związku z postanowieniami cz. IV okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 17 kwietnia 1935 r. L. D. V. 15444/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 260), w sprawie przeprowadzenia w księgach bierczych umorzeń 10% i 15%, zarządza się, co następuje:

Przed przeprowadzeniem w księgach bierczych umorzeń (10% i 15%), przewidzianych w pktach 1) i 2) ust. (1) § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r., należy w odniesieniu do każdego płatnika przedewszystkiem zbadać, czy zachodzą warunki umorzenia przewidziane w tych przepisach, a w szczególności:

1) o ile chodzi o umorzenie 10%, to czy płatnik, korzystający z ulg z omawianego rozporządzenia, zapłacił najpóźniej w terminie do dnia 31 marca 1936 r. ewent. zaległość z przypisu r. 1934/35 (§ 8);

2) o ile chodzi o umorzenie 15%, czy płatnik uiścił w roku budżetowym 1935/36 przypisany mu w tym roku podatek.

Umorzenia, o których mowa, należy dokonać w księgach bierczych okresu 1935/36 odmiennym atramentem (czerwonym), z oznaczeniem, zamiast pozycji rejestru, znakiem „§ 5 u.".

Odpisy, dokonane z tytułu omawianych umorzeń, należy zestawić w specjalnych wykazach, odrębnych dla każdego podatku, w których należy udowodnić pozycję księgi bierczej, procent umorzenia oraz kwotę odpisaną.

Ogólną sumę odpisów należy przeprowadzić przez rejestr przypisów i odpisów, do którego należy dołączyć wykazy, o których mowa w poprzednim ustępie, podpisane przez naczelnika urzędu skarbowego.

10) Skreślenie ustępu (2) w § 6 nie oznacza żadnych materjalnych zmian w zakresie odsetek, przypadających od zaległości odroczonych, albowiem odsetki od zaległości umorzonych w myśl § 5 podlegają umorzeniu z mocy samego prawa, a odsetki przypadające od pozostałej części zaległości, która winna być przez płatnika uiszczona w terminie do dnia 31 marca 1938 r., podlegają umorzeniu z mocy § 9.

11) Nieuiszczenie przez płatnika w terminie do dnia 31 marca 1936 r. pozostałej zaległości w podatku przypisanym w r. 1934/35 (§ 8) powoduje jedynie utratę prawa do umorzenia 10% (p. 1 ust. (1) § 5), natomiast nie pociąga za sobą utraty prawa do innych ulg, wypływających z omawianego rozporządzenia. Pozostałą zaległość z przypisu r. 1934/35 należy ściągnąć w drodze egzekucyjnej wraz z odsetkami od ustawowego terminu płatności.

12) W związku z wątpliwościami podnoszonemi przez niektóre izby skarbowe, jak należy postępować w wypadkach, gdy płatnik zgłasza chęć przedterminowego spłacenia całej lub części zaległości, odroczonej w myśl § 4, z zastosowaniem bonifikat z § 9, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia na poniższych przykładach co następuje:

a) płatnikowi odroczono na podstawie § 4, zaległość w sumie 1.000 złotych, do dnia 31 mar-

ca 1938 r. Podatek przypisany w roku 1934/35 i 1935/36 płatnik w całości pokrył, wobec czego na podstawie § 5 umorzono mu 25% zaległości odroczonej, czyli 250 złotych. W roku 1936/37 płatnik zgłasza chęć pokrycia całej pozostałej zaległości, czyli 750 złotych, z zastosowaniem bonifikaty z § 9. Życzeniu płatnika należy uczynić zadość i na pokrycie tej zaległości, z uwagi na § 9, przyjąć od niego sumę 375 złotych. Na tem sprawa ulg dla tego płatnika z omawianego rozporządzenia zostaje wyczerpana i gdyby mu następnie w latach 1936/37 i 1937/38 przypisano podatek i on te przypisy w każdym z tych lat pokrył, dalszych umorzeń związanych z temi latami w myśl § 5 nie należy dokonywać.

b) Płatnikowi odroczono na podstawie § 4 zaległość w sumie 2.000 złotych, do dnia 31 marca 1938 r. W roku 1935/36 płatnik uiścił na rachunek tej zaległości 500 złotych i zażądał zarachowania jej z bonifikatą z § 9. Przez tę wpłatę zaległość płatnika zmniejszyła się o sumę 1.250 złotych, i w dniu 31 marca 1936 r. wynosiła 750 złotych. Podatek przypisany w latach 1934/35 i 1935/36 płatnik w tych latach pokrył. Wobec tego sprawa ulg dla tego płatnika za powyższe lata przedstawia się następująco: płatnikowi należy umorzyć sumę, odpowiadającą 25% od sumy pierwotnie odroczonej (2.000), a więc 500 złotych. Ponieważ 1.250 złotych płatnik, jak to wyżej założono pokrył, przeto na dzień 1 kwietnia 1936 r. zaległość jego wynosiła już tylko 250 złotych.

Jeżeli w roku 1936/37 zostanie płatnikowi podatek wymierzony i płatnik podatek ten w całości wyrówna w terminie do dnia 31 marca 1937 r., wówczas przysługiwałoby mu prawo do umorzenia z § 5, które związane jest z rokiem 1936/37 i które wynosi 20% zaległości odroczonej, a zatem w danym wypadku 400 złotych (od złotych 2.000). Ponieważ jednak z odroczonej w myśl § 4 zaległości pozostała tylko kwota 250 złotych, przeto w dniu 1 kwietnia 1937 r. umorzeniu podlegać będzie tylko suma 250 złotych i na tem sprawa ulg dla tego płatnika ulega wyczerpaniu. Umorzenie 25% za rok 1937/38 płatnikowi temu przysługiwać już nie będzie, nawet, gdyby mu w roku 1937/38 podatek przypisano i gdyby on podatek ten w tymże roku w całości uiścił.

13) § 11 w brzmieniu obecnem normuje szereg wypadków szczególnych, zachodzących w praktyce w związku ze stosowaniem ulg, a które to wypadki były dotychczas unormowane okólnikami, wydanemi w roku 1935. Pozatem, o ile chodzi o treść ustępu (2) § 11, to zmiana z tego ustępu wynikająca jest konsekwencją zniesienia w § 4 i w następnych warunku dobrowolnego płacenia bieżących przypisów, a o ile chodzi o treść ustępu (6) § 11, to przepis ten, w stosunku do przepisu, zawartego w dawnym ustępie (3), precyzuje jedynie w sposób ścisły intencję w dawnym ustępie (3) zawartą.

14) Ulgi, wynikające z omawianego rozporządzenia, ujęte są w system, którego główną cechą jest stała kontrola nad płatnikiem w odniesieniu do regulowania przez niego przypisów bieżących. W wyniku tego założenia, realizacja ulg rozłożona została na okres trzech lat. Jest rzeczą zrozumiałą, że w ciągu tak długiego okresu czasu płatnicy będą zmieniać swe miejsce zamieszkania (siedzibę przedsiębiorstwa) i z kompetencji jednego urzędu skarbowego przechodzić pod kompetencję urzędu innego. Ponieważ § 1 omawianego rozporządzenia poleca stosować ulgi w każdym urzędzie skarbowym odrębnie, przeto w wypadku zmiany miejsca zamieszkania (siedziby przedsiębiorstwa), płatnik ze względów formalnych traciłby ulgi, z jakichby korzystał, gdyby miejsca zamieszkania (siedziby przedsiębiorstwa) nie zmieniał. Takie rygorystyczne stosowanie tego przepisu nie byłoby słuszne i nie leżało zresztą w intencji Ministerstwa Skarbu. Aby więc zapobiec jego skutkom w wypadkach, o których wyżej mowa, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Płatnik w razie zmiany miejsca zamieszkania (siedziby przedsiębiorstwa) nie traci prawa do ulg, o ile w urzędzie skarbowym swego nowego miejsca zamieszkania (nowej siedziby przedsiębiorstwa) spełnia te wszystkie warunki, od których dopełnienia prawo do ulg jest uzależnione. O zmianie miejsca zamieszkania (siedziby przedsiębiorstwa) płatnik obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy, w którym prawo do ulg pierwotnie nabył. Urząd ten z upływem każdego roku budżetowego (1935/36, 1936/37 i 1937/38 a ewentualnie i 1938/39 — ust. (1) § 5a), winien z urzędu zwrócić się do urzędu skarbowego nowego miejsca zamieszkania płatnika (nowej siedziby przedsiębiorstwa) z zapytaniem, czy płatnik w danym roku budżetowym miał w tym urzędzie przypisany podatek i czy podatek ten w tymże roku w całości pokrył. Po otrzymaniu odpowiedzi urząd ten w zależności od jej treści bądź umarza płatnikowi część zaległości odroczonej w wysokości, związanej z danym rokiem budżetowym, bądź umorzenia nie przeprowadza, utrzymując jednak w mocy odroczenie do dnia 31 marca 1938 r., bądź też wreszcie przekazuje do egzekucji tę część zaległości odroczonych, która w myśl ust. (2) § 5a podlega uiszczeniu.

15) W związku ze zniesieniem warunku dobrowolnego płacenia przypisów bieżących, zawartego w dawnym § 4, rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r. przywraca w § 2 utracone prawa do ulg tym płatnikom, którzy zostali ich pozbawieni wskutek nieuiszczenia dobrowolnie podatku przypisanego w roku budżetowym 1935/36. Zgodnie z tym przepisem, prawo do ulg odzyskują wszyscy płatnicy, bez wyjątku, i korzystają z nich narówni z płatnikami, którzy ulg nie utracili, przyczem co do umorzenia, jakie im należy dokonać pod datą 31 marca 1936 r. w myśl § 5, obowiązują przepisy rozporządzenia w brzmieniu obecnem. Objaśniają to następujące przykłady:

a) płatnikowi, któremu na podstawie § 4 odroczono do dnia 31 marca 1938 r. zaległość w kwocie 2.000 złotych, wymierzono w roku 1935/36 podatek w sumie 1.000 złotych. W terminie do dnia 31 marca 1936 r. płatnik uiścił dobrowolnie 500 złotych, a pozostałe 500 złotych plus odsetki i koszty egzekucyjne ściągnięto od niego egzekucyjnie. Płatnik ten odzyskuje ulgi w całej rozciągłości, a więc należy mu umorzyć (z kwoty 2.000 złotych) 300 złotych, a 1.700 złotych pozostaje odroczone do dnia 31 marca 1938 r., z prawem do dalszych umorzeń i innych ulg, związanych z następnymi latami budżetowemi;

b) gdyby w powyższym przykładzie, kwotę 500 złotych ściągnięto egzekucyjnie, zarachowano nie na podatek przypisany w roku 1935/36, lecz na zaległości pierwotnie odroczone (z uwagi na to, że płatnik pod działaniem obowiązujących w tym czasie przepisów odroczenie to utracił), wówczas sumę ściągniętą egzekucyjnie (500 złotych plus odsetki) należy przerachować na zaległość istniejącą w przypisie z roku 1935/36 wraz z przypadającemi odsetkami, przez co pokryty zostanie w całości przypis z roku 1935/36 i przez co tem samem płatnik w całości odzyska utracone ulgi (a więc umorzenie 15% czyli sumy 300 złotych i odroczenie pozostałej sumy t. j. 1.700 złotych do dnia 31 marca 1938 r.). Nadwyżkę, jaka pozostanie wskutek zmniejszonej należności w odsetkach, należy zarachować albo na zaległość z roku 1936/37, o ile już taka powstała, albo też na inną zaległość płatnika;

c) płatnikowi, któremu na podstawie § 4 odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 złotych, wymierzono w roku 1935/36 podatek w kwocie 1.200 złotych. Płatnik uiścił dobrowolnie 500 złotych, a w terminie do dnia 31 marca 1936 r. ściągnięto od niego egzekucyjnie 600 złotych plus odsetki i całą tę sumę zarachowano na zaległość pierwotnie odroczoną. Łącznie zatem płatnik uiścił w roku 1935/36 tytułem podatku sumę 1.100 złotych, gdyby więc nawet sumę 600 złotych zarachowano na podatek przypisany w roku 1935/36, to i w tym wypadku podatek ten nie zostałby pokryty. Wobec tego, płatnik ten nie odzyskuje prawa do umorzenia 15% zaległości, które w danym wypadku wyniosą 150 złotych i jest obowiązany do zapłaty tej sumy wraz z odsetkami od dnia 1 kwietnia 1934 r. Odzyskuje natomiast prawo do odroczenia do dnia 31 marca 1938 r. pozostałej zaległości w sumie 850 złotych oraz do tych ulg, które związane są z latami 1936/37 i 1937/38.

O ile chodzi o sposób przerachowania ściągniętej egzekucyjnie sumy 600 złotych, to nadwyżkę, jaka pozostanie po odliczeniu kwoty 150 złotych plus należne odsetki od dnia 1 kwietnia 1934 r., należy zarachować na zaległość, powstałą w przypisie z r. 1935/36, a resztę tej zaległości wraz z odsetkami od ustawowego terminu płatności należy ściągnąć w drodze egzekucyjnej.

Zauważa się, że we wszystkich powyższych przykładach przyjęto, że płatnik nie uzyskał prawa do umorzenia 10% (pkt. 1) ust. (1) § 5) i tem się tłómaczy fakt, że jako podlegające dalszemu odroczeniu przyjęto sumy: w przykładach a) i b) 1.700 zł a w przykładzie c) 850 złotych. Gdyby jednak przyjąć, że w terminie do dnia 31 marca 1936 r. płatnik pokrył zaległość w podatku przypisanym w roku 1934/35, to wówczas oczywiście umorzenie 10% przysługiwałoby mu, i w związku z tem sumy podlegające odroczeniu zmniejszyłyby się w przykładach pod a) i b) do 1.500 złotych, a w przykładzie pod c) do 750 złotych.

Wszystkich płatników, którzy w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1936 r. oraz w myśl powyższych wyjaśnień prawo do ulg odzyskali, należy zawiadomić o tem pisemnie.

16) Płatników, którzy wskutek nieuiszczenia w terminie do dnia 31 marca 1936 r. podatku, przypisanego w roku 1935/36, utracili prawo do umorzenia 15% (p. 2) ust. (1) § 5) oraz do dalszego odroczenia nieumorzonej wskutek tego części zaległości (ust. (2) § 5a), należy zawiadomić o tem pisemnie, z zaznaczeniem, że o ile przypadającej do zapłaty w myśl ust. (2) § 5a sumy nie uiszczą dobrowolnie w ciągu 14 dni od daty otrzymania wezwania wraz z odsetkami za czas od 1 kwietnia 1934 r., wdrożone zostanie celem ściągnięcia tej sumy postępowanie egzekucyjne. Zawiadomienia należy doręczać płatnikom za potwierdzeniem odbioru. Tak samo należy ewent. postępować w latach następnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

371.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 39102 4/36

w sprawie interpretacji art. 3 p. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 56/34, 57/34 i 58/34.

. . . .

. . . .

Spór toczy się na tle art. 3 pkt. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym Dz. U. R. P. poz. 550/25, który głosi, że wolne są od państwowego podatku przemysłowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek. Władza pozwana uzasadniła zaskarżone orzeczenie tem, że za-

kłady kąpieli solankowych, przyrodolecznicze oraz kąpieli borowinowych nie są wymienione w § 3 rozporządzenia wykonawczego do ustawy. Tego motywu jednak władza widocznie nie uważa za wystarczający, skoro w odpowiedziach na skargi powołuje się bez zastrzeżeń na wyrok Sądu Najwyższego z 1 października 1931 r. II IK 823/31 (poz. 437 zb. orz. S. N.) i skoro w wyroku tym Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że przepis § 3 rozporządzenia wykonawczego nie ma znaczenia wyliczenia taksatywnego i nie wyłącza możliwości zaliczenia innych, niewyszczególnionych tam przedsiębiorstw. Spór więc przenosi się na płaszczyznę przepisu ustawy i streszcza się w zagadnieniu, czy wymienione wyżej zakłady posiadają charakter użyteczności publicznej w rozumieniu pkt. 3 art. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, przyczem jest niesporne, że prowadzone są przez gminę we własnym zarządzie i na własny rachunek. Wymagany przez ustawę charakter wywodzi skarga z przepisu ust. 2 art. 2 ustawy z 23 marca 1922 r. Dz. U. R. P., poz. 254, według którego zakłady zdrojowe w Inowrocławiu otrzymały charakter użyteczności publicznej. Władza zaś wypowiada pogląd, że między ustawą z 23 marca 1922 r. a ustawą o państwowym podatku przemysłowym nie ma żadnego związku, a skarga nie dostarczyła dowodu, że pojęcie użyteczności publicznej z jednej ustawy pokrywa się z takiemże pojęciem z ustawy drugiej; zresztą dostarczenie takiego dowodu jest zdaniem władzy pozwanej niemożliwe, ponieważ pojęcie użyteczności publicznej z ustawy o państwowym podatku przemysłowym odnosi się do przedsiębiorstwa, a takich pojęcie z ustawy o uzdrowiskach Dz. U. R. P., poz. 254/22 odnosi się do miejscowości, posiadających cieplice lub zdroje mineralne i t. p. W tym względzie Trybunał podzielił pogląd władzy pozwanej. W myśl bowiem art. 2 ustawy o uzdrowiskach, uzdrowiskiem jest miejscowość, która odpowiada pewnym, określonym przez ustawę warunkom, a w myśl art. 3 uzdrowisko może być uznane za posiadające charakter użyteczności publicznej, wreszcie w myśl art. 10 i następnych takie uzdrowisko uzyskuje pewne prawa w zakresie administracji publicznej, które w innych miejscowościach przysługują organom zarządu gminy. Chociaż więc ust. 2 art. 2 ustawy z 23-go marca 1922 r. nadaje charakter użyteczności publicznej zakładom zdrojowym w Inowrocławiu, to nie sposób odnieść tego charakteru do odnośnych przedsiębiorstw miejskich, lecz musi się go odnieść do miasta Inowrocławia jako takiego. Że tak się ma rzecz w konkretnym przypadku, dowodzi statut uzdrowiska, powołany przez skarżącą, który oparty jest na przepisie art. 10 ustawy z 23 marca 1922 r., a który to przepis głosi, że uzdrowisko, któremu przyznano charakter użyteczności publicznej, powinno posiadać własny statut.

Słusznie więc władza pozwana podnosi w odpowiedzi na skargę, że skoro tu chodzi o charakter użyteczności publicznej przedsiębiorstwa, przeto decydujące jest dla żądania skargi, czy przedsiębiorstwa miejskie posiadają przymiot użyteczności publicznej w rozumieniu ustawy o państwowym podatku przemysłowym. W tym względzie władza powołuje się na cytowany wyżej wyrok Sądu Najwyższego, w którym wypowiedziana została teza, że przedsiębiorstwo użyteczności publicznej prowadzone przez związek komunalny we własnym zarządzie i na własny rachunek zwolnione jest od podatku przemysłowego, o ile jest prowadzone wyłącznie w interesie społecznym, oraz że ulgi tej nie pozbawia przedsiębiorstwa użyteczności publicznej sam fakt, iż z prowadzenia związek samorządowy osiągnął lub miał zamiar osiągnąć zysk.

Podobna jest też judykatura Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Skoro mianowicie chodzi o przedsiębiorstwo gminy, to dla ustalenia, co należy uważać za przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, sięgnąć trzeba do pojęć gospodarce komunalnej najbliższych, a mianowicie do pojęć ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych. W związku z przepisami tej ustawy Trybunał wypowiedział w wyroku z 10 stycznia 1934 r. L. rej. 3745/32 w sprawie ze skargi Mordki Nirenberga i tow. pogląd, że zakładem dobra publicznego w rozumieniu art. 27, 29 i 31 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych będzie, bez względu na nazwę, każde przez związek komunalny do życia powołane urządzenie, którego głównem przeznaczeniem jest służenie przedewszystkiem celom dobra publicznego (użyteczności publicznej), cel zaś uboczny, wtórny, (osiągnięcie zysku) nie odbiera im tego przymiotu, że natomiast pod pojęcie przedsiębiorstwa (art. 28 i 29 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych) podpadają urządzenia, obliczone głównie na zysk (przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe), choćby z ich założenia przez związek komunalny łączyła się myśl o interesie publicznym, naprzykład założenie przez miasto sklepów sprzedaży towarów w celu niedopuszczenia zwyżki cen.

Istotnym więc warunkiem uznania charakteru użyteczności publicznej wymienionych przedsiębiorstw będzie cel, jakim one przez miasto do życia powołane zostały: czy mianowicie cel ten polega przedewszystkiem na osiągnięciu zysku, czy też miasto miało przedewszystkiem na myśli interes publiczny.

. . . .

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 39102/4/36.

Warszawa, dnia 28 kwietnia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania powyższy wyciąg z wyroku

Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 13.II. 1936 r. L. Rej. 56/34, 57/34 i 58/34 ze skargi Gminy M. Inowrocławia w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1931.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

372.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 3542/1/36

w sprawie pokrywania zaległości podatkowych świadczeniami w naturze.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że urzędy skarbowe odmawiają płatnikom, którzy pokryli swe zaległości podatkowe z przed 1 kwietnia 1933 r. świadczeniami w naturze, przyjęcia zaświadczeń o wykonaniu świadczeń w naturze, z uwagi na to, że zaległości te zostały umorzone na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135). Praktyka ta jest stosowana nietylko w wypadku odrobienia świadczeń w naturze po wejściu w życie tego rozporządzenia, ale również i przed wejściem jego w życie.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jeżeli płatnik na pokrycie zaległości podatkowych wykonał świadczenie w naturze, to zaległości te zostały pokryte już z chwilą wykonania świadczenia. Doręczenie urzędowi skarbowemu zaświadczenia Wydziału Powiatowego o wykonaniu świadczeń, jest już tylko aktem formalnym i dzień doręczenia jest dla sprawy obojętny. Skoro więc płatnik świadczenia w naturze wykonał przed dniem 1 kwietnia 1935 r., a zaświadczenie przedstawia po tym dniu, to pomimo, że zaległość podatkowa została w księdze bierczej odpisana na podstawie omawianych rozporządzeń, zaświadczenie należy przyjąć i przypis podatku wznowić, gdyż odpisanie podatku pokrytego było nieprawidłowe, oczywiście nie z winy urzędu skarbowego, a tylko z tego powodu, że za późno przedstawiono urzędowi zaświadczenie.

Natomiast, o ile chodzi o świadczenia w naturze, wykonane po dniu 1 kwietnia 1935 r., to zaświadczeń nie należy przyjmować, gdyż umorzenia dokonane zostały na podstawie rozporządzenia ogłoszonego w Dzienniku Ustaw. W związku z tem próśb tych płatników o zarachowanie wykonanych świadczeń na należności bieżące nie należy ani uwzględniać, ani przedkładać władzom przełożonym, ponieważ obowiązujące przepisy nie zezwalają na pokrywanie podatków bieżących świadczeniami w naturze.

Powyższe wyjaśnienia należy stosować analogicznie w wypadkach umorzeń, dokonanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), z tą atoli różnicą, że sprawy świadczeń w naturze, wykonanych w okresie od 31 marca 1935 r. do 19 kwietnia 1935 r., t. j. do dnia ogłoszenia tego rozporządzenia w Dzienniku Ustaw, należy przedstawiać Ministerstwu Skarbu do decyzji z powołaniem się na niniejszy okólnik.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

373.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 5481/1/36

w sprawie uzupełnienia sprawozdań o przebiegu i rezultatach czynności poborców skarbowych wzór Nr. 41 E i raportów poborców wzór Nr. 31 E.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Sprawozdanie o przebiegu i rezultatach czynności poborców skarbowych według wzoru Nr. 41 E zawiera w przedziałkach 20—32 dane o ilości tytułów wykonawczych, na podstawie których nie doszły do skutku licytacje, dokonane zostały zwózki i sprzedaże ruchomości z licytacji lub w inny sposób.

Nie zawiera natomiast wymienione sprawozdanie danych o ilości faktycznie niedoszłych do skutku licytacyj, ilości faktycznie dokonanych zwózek i sprzedaży ruchomości z licytacji lub w inny sposób, jeżeli przez „faktyczne dokonanie" tych czynności rozumieć nie ilość tytułów wykonawczych, a ilość płatników, u których te czynności zostały dokonane.

W celu ujęcia pod względem statystycznym pełnych danych, o których wyżej mowa, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Urzędy i Izby

Skarbowe wykazywały w sprawozdaniu wzór Nr. 41 E, poczynając od sprawozdania za miesiąc maj r. b.:

a) w przedziałce 30 w liczniku — ilość faktycznie niedoszłych do skutku licytacyj, w mianowniku zaś ilość tytułów wykonawczych, co do których te licytacje były rozpisane,

b) w przedziałce 31 w liczniku — ilość faktycznie dokonanych zwózek, w mianowniku — ilość tytułów wykonawczych, których te zwózki dotyczyły,

c) w przedziałce 32 w liczniku — ilość faktycznie przeprowadzonych licytacyj lub sprzedaży ruchomości w inny sposób, w mianowniku — ilość tytułów wykonawczych, których te sprzedaże dotyczyły.

W związku z tem w celu obliczenia ilości dokonanych w danym miesiącu czynności egzekucyjnych, o których wyżej mowa, i wykazania ich w przedziałkach 30 — 32 sprawozdania wzór Nr. 41 E, poborcy skarbowi powinni w raportach wzór Nr. 31 E łączyć za pomocą klamry numery tytułów wykonawczych, wykazanych danego dnia w każdej z przedziałek 12, 13 i 14 wymienionego raportu, o ile dotyczą jednego płatnika.

W końcu raportu wzór Nr. 31 E za dany miesiąc każdy poborca powinien wykazać sumarycznie w przedziałkach 12, 13 i 14 w liczniku i mianowniku dane, potrzebne do wypełnienia przedziałek 30, 31 i 32 sprawozdania wzór Nr. 41 E.

Izby Skarbowe dopilnują, aby sprawozdania o wynikach czynności poborców skarbowych według wzoru Nr. 41 E za miesiąc kwiecień r. b. ściśle odpowiadały wymaganiom niniejszego zarządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

374.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1936 r.

L. D. VI. 4605/3/36

w sprawie opłaty patentowej od rafinady.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Według postanowień art. art. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 700) cukrownie obowiązane są do uiszczania opłaty specjalnej (opłaty patentowej) w wysokości 0,40 zł od każdej tonny wyprodukowanego buraczanego cukru białego lub surowego, a nadto takiej samej opłaty od każdej tonny wyrobionej rafinady.

Przy rozstrzyganiu w związku z cytowanemi przepisami jaki cukier powinien być uznany za rafinadę należy uwzględniać w pierwszym rzędzie dwa następujące czynniki:

1) produkt wyjściowy, użyty do wyrobu danego gatunku cukru oczyszczonego, i

2) metody zastosowane przy wyrobie cukru oczyszczonego.

Jeżeli jako produkt wyjściowy użyty został cukier biały lub mączka I rzutu ewentualnie w mieszaninie z innemi gatunkami cukru, to otrzymany drogą ponownego przerobu cukier należy traktować jako rafinadę, niezależnie od tego, czy przy produkcji stosowano zwykłe, czy też specjalne metody. Zasady tej nie należy stosować w przypadkach dodawania do soków zepsutych cukrów białych lub mączki I rzutu oraz zmiotków.

Jeżeli natomiast do fabrykacji cukru oczyszczonego użyto jako produktu wyjściowego cukru żółtego II rzutu (mączka II rzutu), wówczas otrzymany cukier należy uznawać za rafinadę jedynie w przypadkach stosowania przy jego produkcji specjalnych metod oczyszczania, a w pierwszym rzędzie stosowania węgla aktywowanego (Norit, Karborafin i t. p.).

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 31 marca 1936 r. L. D. V. 38009/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 297).

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okólniku z dnia 31 marca 1936 r. L. D. V. 38009/4/36 w sprawie ulg w podatku przemysłowym na II-ch Międzynarodowych Targach i Aukcjach Futrzarskich w Wilnie (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 297) należy po tytule dodać słowa: „Do Izby Skarbowej w Wilnie".

Komunikat

w sprawie zaginięcia kwitarjusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu I Urzędu Skarbowego we Lwowie zaginął kwitarjusz sekwestratorski serji P.

od Nr. 0341200 do Nr. 0341300 z niezużytemi pokwitowaniami począwszy od Nr. 0341250 do Nr. 0341300, które zostały unieważnione. W razie ujawnienia tych pokwitowań należy niezwłocznie zawiadomić władze bezpieczeństwa oraz Izbę Skarbową we Lwowie, powołując się na Nr. I. 111/2/1/gosp/36 z dn. 9 kwietnia 1936 r.

Komunikat
w sprawie zmiany godzin urzędowania w niektórych urzędach celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmiany godzin urzędowania, zaprowadzone w następujących urzędach celnych:

Urząd Celny w Chałupkach dla służby wewnętrznej od godz. 8 — 15, dla przyjmowania i odprawy pociągów osobowych i towarowych zarówno w przywozie jak wywozie — zależnie od rozkładu jazdy pociągów.

Urząd Celny w Janowie — w niedzielę i święta od godz. 8 — 12.

Urząd Celny w Warszawie — Oddział Lotnisko od godz. 7 — 17.